

Серце 23-річного волинянина забилося в грудях 18-літнього сина воїна з Львівщини

с. 6

Відомий луцький тренер проводив спортивний масаж за допомогою... секс-іграшок

с. 13

№ 20 (16 969)

ВОЛИНЬ

Середа, 20 травня 2026 року

volyn.com.ua t.me/Volyn_ZMI facebook.com/Volyn.ZMI x.com/Volyn_ZMI instagram.com/volyn_zmi

Нас читають із 1939 року!

■ Незламні

«Після важкого поранення дружина допомогла мені повернутися до життя»

«Я не раз теці дзвонив і дякував їй за таку дочку», – каже ветеран російсько-української війни Дмитро Пекарський із села Тарасове Луцького району

Фото Катерини ЗУБЧУК

Фото з архіву Дмитра ПЕКАРСЬКОГО

Тетяна Пекарська: «Ні на мить не пошкодувала, що саме Дмитро став моїм обранцем. Я ним горджуся».

У 2014–2015-му він був в АТО – пройшов Дебальцевський «котел». Коли почалася повномасштабна війна, записався в 100-у Волинську бригаду територіальної оборони й відразу потрапив у Чорнобильську зону, де вже з 24 лютого 2022 року йшли бойові дії. А потім був Схід України – Краматорськ, Серебрянський ліс, Ямпіль, Лиман... І важке поранення в голову, а за ним – довге лікування, друга група інвалідності

Дмитро Пекарський: «Снаряд влетів прямо в окоп, де ми були, я був поранений у голову».

Історія Героя – на с. 8 і с. 10

■ Не вкладається в голову...

Через шацькі стежки трічі за рік хотів утекти... до «бацьки Лукашенка»

А на Любешівщині ухилинтів до білорусі віз... сам прикордонник

Ліна ВОГОНЬ

Минуло тижня стало відомо про два випадки, які, чесно кажучи, справді не вкладаються в голову. Військовозобов'язані волиняни, щоб не потрапити до війська, будь-якими шляхами намагаються залишити межі України. І то не в демократичний світ – у Польщу чи іншу країну Європи, а в державу диктатора олександра лукашенка – білорусь, де замість «порятунку» можна легко отримати квиток у ще більшу біду: від білоруських спецслужб – до російської військової машини, яка запросто могла б відправити нелегала на війну в Україні.

А найгірше – сприяють цьому нечисті на руку люди, які мали б охороняти кордон, а не перетворювати його на бізнес-маршрут для ухилинтів.

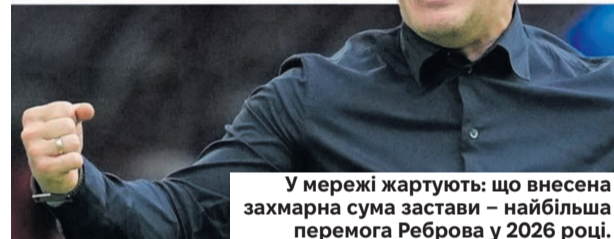
Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com

Страшно, коли кордон продає той, хто мав його стерегти.

Шокуючі подробиці – на с. 5

■ Ну як так?!

Фотожаба: sportarena.ua

У мережі жартують: що внесена захмарна сума застави – найбільша перемога Реброва у 2026 році.

30 мільйонів від Реброва: «срібляники» чи достойна справа?

Учасник бойових дій Дмитро Воробйов – про заставу за Єрмака і гроші, які під час війни могли б рятувати життя

Болючі роздуми – на с. 5

■ Завтра зустрінемо разом!

Фото Катерини ЗУБЧУК

Іван Солошик: «Паперова газета – це документ, який можна ще й ще раз прочитати».

«Читаю «Волинь», скільки себе пам'ятаю»

Іван Солошик із селища Любешів не тільки сам є давнім нашим шанувальником – він ще й інших заохочував читати його улюблену газету, працюючи багато років на посаді начальника Любешівського районного вузла зв'язку.

Адресу Івана Васильовича Солошика, якому дісталася 1000 гривень від «Волині», визначив відомий на Волині аграрій Віталій Заремба із села Романів Луцького району, назвавши число «99», яким і був позначений конверт, у котрому пан Іван надіслав квитанцію про передплату нашої газети. Нещодавно ми зустрілися з ним і поспілкувалися

Продовження розповіді – на с. 11

Пулсь тижня

Після чотирьох років полону повернулися 5 захисників із Волині

15 травня Україна та росія провели обмін бранцями, під час якого вдалося повернути 205 наших громадян. Наймолодшому звільненому оборонцю виповнився 21 рік, найстаршому – 62 роки. Це був перший етап обміну у форматі «1000 на 1000»

Микола ДЕНИСЮК

Серед 205-ти обмінаних українських захисників дотому повернулися і п'ятеро військовослужбовців із Волині. Усі вони перебували в неволі з 2022 року.

Як повідомив т. в. о. голови Волинської ОВА Роман Романюк, серед звільнених захисників: Олександр Дяченко з села Древині Володимирського району, Віталій Жук зі Старої Вижівки, Дмитро Івашук із Торчина Луцького району, Анатолій Лук'ячук із села Волошки Ковельського району і Юрій Сухецький із села Вишнів Ковельського району. ■

3 Індії та Бангладешу – на заводи Волині

В Україні загострюється проблема нестачі працівників, через що бізнес усе частіше стикається з труднощами під час підбору персоналу, тому почав брати на роботу іноземців з так званих «ризикових» країн

Наталка НЕКОЗ

У Волинському обласному центрі зайнятості під час роз'яснення ситуації з працевлаштуванням мігрантів у Луцьку в інтерв'ю «Волинській службі новин» зазначили, що залучення іноземної робочої сили в місті залишається контрольованим і зосередженим переважно в окремих галузях економіки, де відчувається нестача працівників.

За період з 1 січня по 10 травня 2026 року на Волині видали 95 дозволів на застосування праці іноземців та осіб без громадянства. З них 86 – чинні, ще 9 – припинені або не продовжені. Основна частина дозволів припадає на переробну промисловість – 69 випадків, що становить понад дві третини всіх оформлень.

Найбільше дозволів видано громадянам Індії – 34, Бангладешу – 30, Узбекистану 7, Пакистану – 6...

Тож іноземна робоча сила у Волинській області не є масовим явищем. Йдеться радше про точкове закриття вакансій у виробничих і сервісних сферах. При цьому пріоритет ринку праці залишається незмінним – працевлаштування українців. ■

У міських маршрутах Луцька вартість разового квитка зросла з 18 до 24 гривень. Подорожчав проїзд і для школярів: із 9 до 12 гривень.

У Луцькому міськрайонному суді обрали нову суддю-спікера, яка відповідатиме за комунікацію з пресою та відкритість установи. Цю відповідальну посаду обійняла суддя Олеся Калькова.

ВОЛИНЬ

ЗАВДЯКИ ЦИМ ДОБРИМ ЛЮДЯМ І НАШИМ ПАРТНЕРАМ ІЗ «УКРПОШТИ», ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ» ЩОТИЖНЯ ПОТРАПЛЯЄ НА ФРОНТ:

- ✓ ТЗОВ «Городище» Луцького району (директор Анатолій НИКОНЮК)
 - ✓ Нововолинський олійний завод (директорка Вікторія БУБЕЛА)
 - ✓ СГТОВ «Лище» Луцького району (директор Святослав КАРБОВСЬКИЙ)
 - ✓ С(Ф)Г «Зоря» Луцького району (директор Степан САЙКЕВИЧ)
 - ✓ ПП «Макс Ком» Луцького району (директор з виробництва Тарас ЩЕРБЛЮК)
 - ✓ ТОВ «П'ятидні» Володимирського району (директор Валерій ДІБРОВА)
 - ✓ СТЗОВ «Облапське» Ковельського району (директор Леонід САМЧУК)
 - ✓ СГТОВ «Романів» Луцького району (керівники Віталій ЗАРЕМБА та Василь НАЗАРЧУК)
- Ви теж можете допомогти у виготовленні інформаційних снарядів. Приєднуйтеся! Тел: 066 133 86 88.

Резонанс

13 травня аж 43 російські дрони атакували Волинь

Повітряна тривога в області тривала понад 5 годин

Ліна ВОГОНЬ

Внаслідок атаки російських БПЛА на Волині травмувалися п'ятеро людей: четверо – в Ковелі, один – у Луцьку. На щастя, ніхто не загинув.

В обласному центрі зафіксували пошкодження декількох нежитлових приміщень, особливо постраждали будівлі Служби безпеки України, куди цілив «Шахедми» ворог.

У Ковелі пошкоджені об'єкти інфраструктури на залізниці, також осколки влучили в маршрутку та житловий будинок. Четверо осіб

Фото: «Суспільне Луцьк».

Пасажири і водій народилися в сорочці. Ось так виглядає пошкоджений автомобіль унаслідок російської дронавої атаки на Ковель.

отримали поранення, трьох із них прооперували.

«Одній людині осколки потрапили в око, другий – у

коліно. У третьої – ковзна рана – пройшлося скло по лобу», – розповів директор Ковельського медичного те-

риторіального об'єднання Валентин Вітер і додав, що потребує тривалішого лікування лише пацієнт із травмою ока.

До речі, під час денної атаки на території Мар'янівської громади Луцького району впав БПЛА. А в Олицькій громаді сили ППО збили російський БПЛА.

Під час атаки російських БПЛА на Волині травмувалися п'ятеро людей.

Також, за даними обласної військової адміністрації, під час російської атаки 13 травня було пошкодження об'єкта критичної інфраструктури в районі Ківерців.

Через дронаву атаку в Луцьку та Ковелі обмежували проїзд для транспорту на окремих вулицях. ■

Не маємо права забути

Автопробіг на підтримку військовополонених у Луцьку 17 травня 2026 року.

«Немає жодної звістки...»

У Луцьку та Благодатному родини полонених і безвісти зниклих захисників нагадали про тих, кого Україна чекає додому

Тетяна БІСКУБ, Іванна БІЛШУК

17 травня в обласному центрі Волині відбувся автопробіг на підтримку військовополонених Маріупольського гарнізону і всіх полонених та тих, чия доля невідома. До заходу в Луцьку долучилися учасни-

Учасниця автопробігу Тетяна Фіалка (ліворуч), чоловік якої потрапив у полон на Покровському напрямку і вже перебуває в неволі понад два з половиною роки.

ки майже на ста автівках і 12 байках, які колоною рухалися з Театрального майдану проспектом Волі, Київським майданом, вулицею Рівненською, проспектами Відродження, Молоді, Соборності, Перемоги, Василя Мойсея, вулицею Вин-

ниченка і фінішували на Театральному майдані.

Про це в коментарі «Суспільному Луцьк» розповіла співорганізаторка автопробігу,

дружина полоненого військовослужбовця Світлана Теплякова. Її чоловік вийшов із «Азовсталі» 20 травня 2022 року. Відтоді – у полоні.

До акції доєдналися і рідні військовослужбовців, зниклих безвісти бійців. Зокрема, шукає свого коханого Мар'яна Яворська. «Мій чоловік Сергій зник у серпні 2024 року на Бахмутському напрямку під час свого першого виходу на позицію. З того часу рік і 9 місяців, як немає жодної згадки, жодної звістки і жодних новин про нього...» – розповіла вона.

До речі, це вже третій від початку повномасштабного вторгнення автопробіг на підтримку військовополонених у Луцьку.

А ось у селищі Благодатне Нововолинської громади 16 травня відбулася перша акція на підтримку безвісти зниклих військовослужбовців.

До заходу долучилися родини захисників, волонтери, мешканці селища та представники місцевої влади. Загалом – майже сотня людей. Організували акцію Олена Данила та Марія Баранова – ці жінки вже майже два роки чекають на звістку про своїх чоловіків.

За словами старости Благодатного старостинського округу Олени Леоненко, у селищі станом на 16 травня – вже 17 безвісти зниклих захисників. ■

Фото: «Суспільне Луцьк».

Оксана Ткачова із Нововолинської громади чекає сина Віталія, який 23 жовтня 2025 року вийшов перший раз на бойову позицію і зник у Покровському районі на Донеччині.

Олена Данила з дітьми під час акції на підтримку зниклих безвісти захисників у селищі Благодатне, 16 травня 2026 року

Точка зору

Будинки-панельки не підходять під укриття

Фото: ДСНС України.

Під цими завалами зруйнованої «панельки» загинуло 24 людини, з них троє – діти...

Це світлина прильоту в Києві. Я тут жила по-сусідству, в такому ж будинку минули моє дитинство і юність. Я добре знаю нутрощі цього і навколишніх будинків. Вони будувалися на моїх очах, склалися, як карткові будиночки, і падають вони так само.... Складаються зразу до самого низу, разом із підвалами

Тетяна ЧОРНОВОЛ, журналістка, громадська діячка, екснардепка, військовослужбовиця ЗСУ

шого немає і передають приліт КАБів, тікаю в інше місце. Лячно в такому будинку, навіть якщо тебе накривають чимось слабеньким – 80-міліметровим мінометом. Удар навіть у протилежний край хитає підвал.

Отож, порада жителям тилових міст:

якщо ваш будинок – панелька, то шукайте інше укриття під час тривоги.

Добре тримають цегляні будинки із зовнішніми стінами, які несуть навантаження. Добре – нові, де ллється каркас, зовнішній пінобетон наче вбирає в себе силу удару.

Добре зарекомендувала себе біла силікатна цегла.

Взагалі для вибору укриття найголовніше – спуститися в підвал і проаналізувати, який у будинку фундамент.

« Порада жителям тилових міст: якщо ваш будинок – панелька, то шукайте інше укриття під час тривоги. »

Буває, що і панельки стоять на хорошому фундаменті, і їхній підвал підходить під укриття.

Хороший фундамент – широкий, часто – це бетонні блоки, добре, якщо глибоко закопаний.

Найгірше, якщо у панельки фундамент із таких же самих панельних конструкцій. Виявити це просто навіть зовні – такий фундамент має багато зовнішніх віконечок, які видно з вулиці. Маленьких – в моєму дитинстві в ці віконечка в підвал втікали коти. Їх у тому будинку було безліч, двірники не встигали їх закривати.

З бетонних блоків неможливо таке наму-

рувати, а плити просто на заводі лилися з «віконечками».

Це – злочин, що в радянському союзі була погоджена технологія складати з цих плит фундаменти багатоповерхівок. Такі підвали – ніколи під укриття, вони руйнуються і складаються навіть під вагою верхніх перекриттів.

Чим менше вікон у фундаменті – тим краще укриття. Але запасні виходи мусять бути.

Взагалі підвали багатоповерхівок – це найкращі укриття, головне – щоб не панельки.

P.S. Під час ракетного удару по Києву 14 травня 2026 року найбільших руйнувань зазнала багатоповерхівка в Дарницькому районі (на фото), де зруйнований цілий під'їзд. Загинуло 24 людини, з них троє – діти (12, 15 та 17 років). Ще 48 людей отримали поранення, а пошуково-рятувальні роботи на місцях влучань тривали кілька днів... ■

Погляд

Юрій ЛУЦЕНКО, політик і державний діяч, учасник війни з росією

За крок до каси

Збіг двох голосних подій, вручення підозри Єрмаку та інтерв'ю Мендель, показало нам два моральних дна

Дно перше – інтереси державної еліти часів Зеленського, які під час війни будують собі маєтки по 2 мільйони доларів на крадені у держави гроші. І кожна цегла цих будинків – на крові тих, хто воює, хто донатить, хто мерзне без своїх знищених ворогом осель.

Дно друге – неприхована російська пропаганда експресекретаря Зеленського (колишня пресекретарка Президента України Володимира Зеленського Юлія Мендель дала інтерв'ю американському консервативному телеведучому Такеру Карлсону, якого дуже любить володимир путін. – Ред.).

Як завжди – перемішана з правдою, але від того не менш антиукраїнська. Це – Моніка Зе (Моніка Левінскі стала всесвітньо відомою в середині 1990-х років через політичний скандал, викликаний її сексуальними стосунками з тодішнім президентом США Біллом Клінтоном, під час її роботи стажеркою в Білому домі. – Ред.). Яка теж, до речі, три роки зберігала в шафі оті історичне плаття.

Що об'єднує ці два моральних дна?

І ті будиночки на крові, які є лише верхівкою айсбергу мафіозного розкрадання, і ота проституція в ефірі є дорогою до капітуляції.

Тільки Єрмак і К сприяли капітуляції, коли створили «ОПГ» («організована преступная группа» – організоване злочинне угруповання. – Ред.) для підризу України і власного збагачення.

А Мендель діє одноосібно і нав'язує цю тему ротом.

І те й інше – держзрада.

І те й інше – політичний вирок Зеленського, який привів цих зрадників до влади. І зараз робить вигляд, що нічого не знав.

Але всі розуміють: надпис «Каса» на відео про вручення підозри Р-2 стосується саме Р-1 (це твердження є посиленням на резонансну справу щодо будівництва елітних котеджів (ЖК «Династія»), де Р-2 (за версією слідства НАБУ – це маєток Андрія Єрмака) побудований за рахунок тінювих фінансових потоків. Р-1 – умовне проєктне позначення маєтку, щодо якого НАБУ і САП продовжують перевіряти дані про фактичного власника, розслідуючи схему, хоча, очевидно, мова йде про Володимира Зеленського. – Ред.)

P.S. НАБУ склало свій іспит. Респект. ■

Пряма мова

Сергій МАРЧЕНКО, експерт ринку праці, рекрутер, волонтер, блогер, військовослужбовець ЗСУ

Мендель – не перша, хто працював на Зеленського, а потім розказав про Зеленського незручні речі. До неї вже були Гео Лерос, Богдан, Разумков. Але вони розказували про корупцію і українцям це було не цікаво. Інша справа – Мендель.

Мендель розказала про кокаїн – і це одна з небагатьох тем, яка може реально нашкодити Зеленському. Виборці погано ставляться до наркоманів, і розповіді Мендель про вживання наркотиків та наркодилера з «95 кварталу» – дуже дражлива і болюча тема.

За іронією долі, викривачем Зеленського стала одна з найпалкіших прихильниць. Це дуже схоже на токсичні відносини Трампа і Марджорі Тейлор-Грін (ця політикиня вважалася однією з найпалкіших соратниць Дональда Трампа та активісткою руху MAGA, проте наприкінці 2025 року між ними спалахнув публічний конфлікт і Трамп публічно розкритикував Грін, назвавши її «божевільною», та офіційно відкликав свою політичну підтримку. – Ред.).

Тут могла б бути якась мораль, але її не буде. Бо якщо наймати мудаки, вони будуть поводити себе природньо – як мудаки.

Перша українська керована авіаційна бомба (КАБ) пройшла необхідні випробування і готова до бойового застосування на десятки кілометрів углиб після пуску. Це не копія західних чи радянських рішень, а власна розробка українських інженерів. Бойова її частина – 250 кг.

Гірка втрата

Пішов у Вічність Степан Кубів – людина Майдану і держави

«Це велика втрата для України»

Ольга СОКОЛОВА

У віці 64 роки помер народний депутат, майданівець Степан Кубів. Він належав до фракції «Європейська Солідарність», а під час Революції Гідності був одним із комендантів Майдану

« Ми завжди пам'ятатимемо внесок Степана в те, щоб Україна жила. »

Під час роботи у Верховній Раді Степан Кубів був членом Комітету з питань економічного розвитку. Він був

Фото: eurosolidarity.org

Таким ми запам'ятаємо патріота Степана Кубіва (1962–2016).

народним депутатом України кількох скликань. Із лютого по червень 2014 року очолював Національний банк України. Із квітня 2016 по серпень 2019-го обіймав посаду першого віцепрем'єр-міністра та

міністра економічного розвитку і торгівлі України.

На сумну новину відреагував лідер «Європейської Солідарності» Петро Порошенко. «Як гірим серед ясного неба. Важко собі уявити, що

немає більше нашого Степана. Надзвичайно доброї, порядної людини, державника і патріота, політика та економіста, чоловіка, батька, друга, товариша, Українця. Вся команда шокована. Ще не встигли оговтатись від убивства Андрія (Парубія. – Ред.)...

Степан завжди був поруч. Під час Помаранчевої революції, як комендант Будинку профспілок під час Революції гідності. Як голова Національного банку. Як міністр економіки, як перший віцепрем'єр-міністр. Як мій представник у парламенті восьмого скликання і співавтор всіх принципів реформ. Як побратим по опозиції і голова товариства «Меморіал» імені Стуса.

Знаю, як Степан любив свою дружину, своїх доньок, пишався онуками. Щирі вам співчуття.

Це велика втрата для України. Ми завжди пам'ятатимемо внесок Степана в те, щоб Україна жила», – зазначив Петро Порошенко. ■

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Павло ГЕРАСИМЧУК – боєць із селища Дубище, що на Рожищенщині;

Сергій БЛИЗНЮК – боєць із села Сильне, що на Ківерцівщині;

Олег КОЗІНСЬКИЙ – боєць із міста Володимира;

Микола ПОСПОЛІТАК – боєць із села Дерно, що на Ківерцівщині;

Олександр ГРАБОВИЙ – боєць із міста Нововолинська;

Юрій ШЕВЧУК – боєць із села Черемошне Ковельського району;

Володимир ГОЛОВАШОВ – боєць із села Старосілля, що на Іваничівщині;

Сергій ГРИСЮК – боєць із села Квітневе, що на Рожищенщині;

Олег ДЕРЕВ'ЯНЧУК – боєць із селища Маневичі;

Іван ОКСЕНЧУК – боєць із села Кривлин Ковельського району;

Олександр САЧУК – боєць із села Лудин Володимирського району;

Сергій КОВАЛЬЧУК – боєць із села Тагачин, що на Турійщині;

Андрій СВИГУН – боєць із села Дольськ, що на Турійщині;

Андрій ТРОХИМЧУК – боєць із селища Стара Вижівка;

Леонід БОРИСЮК – боєць із села Тертки Луцького району;

Петро КОЗАЧУК – боєць із села Литовеш, що на Іваничівщині;

Микола МУРАВЧУК – боєць із селища Люблинець Ковельського району;

Олександр МАХНОВЕЦЬ – боєць із міста Луцька;

Юрій ПИВОВАРЧУК – боєць із села Струмівка Луцького району;

Олександр КОБИЛЬКО – боєць із міста Луцька;

Віктор МИКОЛАЙЧУК – боєць із села Кумовище, що на Горохівщині;

Богдан КАРВАЦЬКИЙ – боєць із селища Торчин Луцького району;

Олег ХАЙБА – боєць із міста Берестечка;

Валентин САФОНОВ – боєць із селища Іваничі.

■ Пряма мова

«Держава, що діє в масках, не має дивуватися, що громадяни від неї тікають»

Найяскравіші за тиждень думки і цитати

Володимир ЗЕЛЕНСЬКИЙ, Президент України, про підготовку росією ударів по «центрах прийняття рішень», зокрема, по президентській адміністрації на вулиці Банкової у Києві:

«Дехто там, у москві, так і не зрозумів, що українці ніколи не здадуть свою незалежність, і в будь-якому випадку – на Банковій чи без Банкової – свою землю, свій суверенітет, свою державу ми не здамо».

Валерій ПЕКАР, громадський активіст, викладач, відреагував на новину, що колишня «права рука» Зеленського Андрій Єрмак радився з гадалками у державних справах:

«Питання не стільки в тому, що Єрмак радився з гадалкою Веронікою, скільки в тому, а з ким радилася гадалка Вероніка, відповідаючи на питання Єрмака».

Андрій СИБІГА, глава МЗС України, про ухвалені цими днями ключові рішення для запуску роботи спецтрибуналу для путіна:

«Це питання не минулого. Це – питання майбутнього. Питання відновлення спільного простору правди, справедливості та довіри. Це також питання гідності. Путін завжди хотів увійти в історію. І цей трибунал допоможе йому в цьому... путін, шойгу, герасимов, бортніков, золотов, медведев, патрушев, лужков та інші – сьогодні всі вони отримали свій квиток до Гааги».

Яніна СОКОЛОВА, журналістка, про чергові скандали із людьми з команди Зеленського, зокрема, антиукраїнськими заявами колишньої прес-секретарки Мендель:

«Зеленський став переможцем (серед інших українських президентів. – Ред.) у наборі до команди випадкових людей, шахраїв і просто «довбо.бів». Так безвідповідально набрати всіх цих випадкових людей з неоднозначною репутацією в команду очільника воюючої країни – це треба вміти. Від Баканова, який призначав очільниками СБУ південних регіонів агентів кремля, – до Мендель. При чому всі ці призначення були схвалені і підписані Зеленським».

Дмитро ЛУБИНЕЦЬ, уважаний Верховної Ради з прав людини, вважає використання балаклав представниками ТЦК під час мобілізаційних заходів неприпустимим:

«Люди мають право розуміти, хто саме до них підходить, хто їх зупиняє, затримує чи застосовує силу. Держава, що діє в масках, не має дивуватися, що громадяни від неї тікають».

Олексій КУЩ, фінансовий експерт, вважає, що на наших очах відбувається руйнація селянського укладу життя у вигляді особистих та дрібнофермерських господарств:

«Тут є цілий спектр причин: налаштування державних стимулів, які майже повністю націлені на підтримку агрохолдингів; демпінгові цінові атаки на селян із боку «перекупів» та трейдерів, які монополізували доступ до портів та логістики... Також додамо фактор бронювання, якого у фермерів та особистих господарств майже немає. Можна констатувати, що базова культурна матриця українства у вигляді українського села зникає на наших очах. До речі, в Польщі, згідно із Конституцією, основою сільського укладу держави є сімейне господарство».

Ігор ЧАЙКА, голова Ковеля, шокований, що під час атаки «Шахедів» жителі міста продовжували гуляти вулицями:

«Мушу звернутися до кожного з вас: під час тривоги вулицями продовжували гуляти люди, а рух автомобілів містом не припинявся, попри реальну загрозу з неба. На жаль, маємо постраждалих. Наразі всім надано необхідну медичну допомогу. Така безпечність є неприпустимою! Нехтування правилами – це ризик не лише для вас, а й для тих, хто змушений буде вас рятувати. Вкотре наполегливо прошу: не ігноруйте сигнали повітряної тривоги! Перебувайте в укриттях або в інших безпечних місцях».

Владислав ГЕРАСКЕВИЧ, український спортсмен-скелетоніст, звернувся до Міжнародного олімпійського комітету після вбивства росією хокеїста Юрія Орлова (загинув внаслідок влучання російської ракети в багатоповерхівку у Києві):

«Шановні представники МОК, чи вірите ви, що для нього, його сім'ї та його друзів по команді «спорт поза політикою»?».

Олег ТЯГНИБОК, голова політичної партії Всеукраїнське об'єднання «Свобода», військовослужбовець ЗСУ, про напади на військових ТЦК:

«Напади на військовослужбовців – це прямий доказ того, що московська пропаганда та ІПСО досягають своїх цілей. Коли українець піднімає руку на свого ж військового, у кремлі відкривають шампанське. Це допомагає ворогу руйнувати наш тил, роблячи те, що не вдалося їхнім ракетам. Це не «спротив системі», це робота на окупанта, свідомо чи несвідомо. Схаменіться, не ставайте інструментом у руках ворожих спецслужб. Будьте чоловіками, а не керованим натовпом. Москва впаде!».

Сергій МАРЧЕНКО, блогер, військовослужбовець, про результати візиту Трампа до Китаю:

«Україна була першим союзником США, якого кинув Трамп, але не стала останнім. Обіцяє (так автор називає американського президента. – Ред.) кидати союзників США по всьому світу. Після візиту до Китаю Трамп зробив ряд заяв, які поставили під сумнів готовність США захищати Тайвань. Хоча, на відміну від України, в США існує навіть спеціальний закон, який зобов'язує захищати Тайвань. Але на закони Трампу «поїб.ть», якщо можна пообійматися з черговим диктатором».

■ 3 перших уст

Корупційні скандали «закопують» Україну чи очищають її?

«Україна здатна очистити систему і зупинити корумпованих чиновників, незалежно від того, наскільки високими можуть бути їхні посади».

Петро Порошенко в інтерв'ю авторитетному виданню «Politico» сказав, що корупція послаблює Україну, а її викриття антикорупційними органами навпаки – робить нашу державу сильнішою

Ольга СОКОЛОВА

Відповідаючи на запитання, чи існує ризик того, що останні скандали підірвуть заявку Зеленського на членство в ЄС, Порошенко сказав: «Дозвольте мені прояснити одну річ: це не заявка Зеленського на членство, це – заявка України на членство. Шлях України до Європейського Союзу та НАТО є багатоглибшим, ніж [очолював країну] будь-який окремих політик, будь-то Зеленський, Порошенко

чи хтось інший. Обов'язок будь-якого українського лідера – реалізувати стратегічний курс, який підтримує переважна більшість українців. Ті, хто намагається заблокувати, змінити або підмінити цей курс, діють всупереч напрямку, який обрала сучасна Україна».

«Що стосується плівок і нещодавніх корупційних викриттів, я б сказав, що в них є як погані, так і хороші новини. Погані новини очевидні: такі скандали підривають довіру

і ускладнюють формування підтримки серед союзників», – зауважив п'ятий Президент.

Але хорошою новиною є те, що сьогодні антикорупційні інсти-

попри перешкоди, які створює нинішня влада. Головний меседж для світу полягає в тому, що Україна здатна очистити систему і зупинити корумпованих чиновників, незалежно від того, наскільки високими можуть бути їхні посади. Це демонструє не слабкість держави, а те, що демократична система України має здорову імунну систему, здатну виявляти та знищувати хворобливі клітини», – наголошує Петро Порошенко. – Ці викриття показують, що Україна стає саме такою країною, за яку ми боремося. Країною, яка не толерує корупцію, особливо під час війни. Країною, де антикорупційні органи можуть працювати незалежно та ефективно. Країною, яка стає більш європейською у своїх практиках та інституціях».

На думку п'ятого президента, у результаті розслідувань корупції та нещодавніх викриттів має відбутися повне перезавантаження влади, що означає негайне

«**Фундамент для цих інституцій був закладений нашою командою разом із нашими європейськими та американськими партнерами.**»

туції в Україні функціонують ефективно, говорить Порошенко. «Фундамент для цих інституцій був закладений нашою командою разом із нашими європейськими та американськими партнерами. І ці інституції продовжують виконувати свою роботу,

формування нового уряду національної єдності: «В інших європейських країнах виходом із такої кризи зазвичай були дострокові вибори. Але під час війни в Україні це неможливо. Тому має бути сформований коаліційний уряд за участі опозиції». ■

■ Політична кухня

Прийшов час серйозної розмови про український план миру

Як нам працювати з партнерами, щоб тиснути на путіна і зупинити війну

Ольга СОКОЛОВА

Співголова фракції «Європейська Солідарність» Ірина Герасченко під час виступу з трибуни Верховної Ради закликала Президента Зеленського зустрітись із лідерами парламентських фракцій і обговорити спільні зусилля для припинення війни. Вона зазначила, що влада має визнати власні помилки, ціна яких під час повномасштабної війни надто висока.

«Насправді дуже важливо сьогодні, аби

в Офісі Президента на решті почали не кричати про 73%, а спокуювали власні гріхи. До чого довели країну, як не готувалися до війни, скільки помилок зроблено за

но Верховний Головнокомандувач, конкретно кожен «Слуга народу», який тиснув кнопку «за» всі бюджети і не давали можливості створити спецфонд. Це ви на-

ціонерам, яких сьогодні жоден із вас не прийшов підтримати і взяти на поруки, ще і питання миру. І тому «Європейська Солідарність» вимагає від Зеленського негайної зустрічі з лідерами фракцій, з колишніми президентами. Прийшов час серйозної розмови про український план миру. Як нам працювати з нашими партнерами, щоб тиснути на путіна і зупинити війну, – вважає Ірина Герасченко. – Бо ціну самітів миру ми бачимо – це «его», коли за тобою «Династія» і красиві фотографії, а на країну сьогодні летять снаряди. Ми маємо зробити все для миру, посилити Збройні Сили України і зупинити путіна разом з нашими партнерами». ■

«**Влада має визнати власні помилки, ціна яких під час повномасштабної війни надто висока.**»

ці роки. «Європейська Солідарність» з 2023 року вимагала створення спеціального фонду, куди мали перейти всі кошти від військового збору. І втрачено не тільки роки, а мільярди гривень на армію і, вбачте, десятки тисяч життів. І за це несе відповідальність конкрет-

правляли кошти на «Династію», на Енергоатом, на добудову корупційної АЕС, на «Марафон», який і досі існує. Вам час спокуювати ваші гріхи», – переконана Ірина Герасченко.

«На порядку денному сьогодні, окрім справедливого покарання і судових вироків коруп-

У білорусі 18 травня розпочалися навчання військових частин із бойового застосування ядерної зброї та ядерної безпеки.

Президент США Дональд Трамп заявив, що для Ірану «час спливає», і попередив: якщо іранський режим не висуне кращої пропозиції щодо угоди, «на них чекають набагато сильніші удари». До речі, війна США з Іраном вже обійшлася світовим компаніям у 25 мільярдів доларів – і ця сума продовжує зростати.

Міністр закордонних справ України Андрій Сибіга заявив, що один день повномасштабної війни коштує Україні приблизно 450 мільйонів доларів. Якщо виходити з озвученої оцінки, сумарні витрати України на ведення війни перевищили 690 мільярдів доларів.

■ Не вкладається в голову...

Через шацькі стежки тричі за рік хотів утекти... до «бацьки Лукашенка»

А на Любешівщині ухилиянтів до білорусі віз... сам прикордонник

Ліна ВОГОНЬ

Закінчення.
Початок – на с. 1

ВАРТОВИЙ КОРДОНУ ПІДШУКОВУВАВ УХИЛЯНТІВ ЧЕРЕЗ TELEGRAM

Маневицький районний суд 7 травня 2026 року затвердив угоду про визнання винуватості у кримінальному провадженні щодо організації незаконного переправлення військовозобов'язаних осіб через державний кордон України.

Суд встановив, що обвинувачений, уродженець села Щитинь Камінь-Каширського району, в квітні 2025 року діяв за попередньою змовою з іншою особою та організував схему незаконного переправлення чоловіків призовного віку поза пунктами пропуску.

Для цього він підшукуював охочих залишити територію України, координував дії через месенджер Telegram, давав інструкції та перевозив

Фотокілаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

«Страж кордону» не просто шукав охочих утекти – він навіть надавав свій автомобіль для перевезення військовозобов'язаних у напрямку білоруського кордону.

їх автомобілем Ford Focus у напрямку державного кордону з білоруссю.

обвинувачений повністю визнав свою провину та погодився з кваліфікацією дій за

йонних заробітків на людському страху така «пожертва» – курям на сміх». – Ред.).

Сторони узгодили покарання у вигляді штрафу – 204 тисячі гривень. Суд також постановив застосувати спеціальну конфіскацію автомобіля, який використовували у схемі.

«Прикордонник зобов'язався перерахувати 200 тисяч гривень на підтримку ЗСУ. «Ай-яй-яй, який благородний вчинок! Може, ще й Героя дати?»

За матеріалами справи, під час руху до прикордонної зони транспортний засіб зупинили працівники Державної прикордонної служби України, а осіб, яких перевозили, затримали.

У межах угоди про визнання винуватості

ч. 3 ст. 332 Кримінального кодексу України. Також він зобов'язався перерахувати 200 тисяч гривень на підтримку Збройних Сил України. («Ай-яй-яй, який благородний вчинок! Може, ще й Героя дати? Усі ж розуміють: після міль-

І УХИЛЯНТ ЛЮБИТЬ ТРИЦЮ?

9 квітня 2026 року близько 22:10 на околиці села Острів'я Ковельського району, за 4,8 кілометра від державного кордону з білоруссю, упіймали чоловіка, який уже

втретє цього року намагався незаконно перейти білоруський кордон. (І це при тому, що до польського – приблизно така сама відстань. Але ж, видно, тягнуло не в Європу, а до «бацьки». – Ред.).

Як йдеться у постанові Шацького суду, чоловік пробував перейти кордон поза пунктом пропуску. Його помітив і затримав начальник групи моніторингу обстановки прикордонників.

У суді зазначили, що чоловік офіційно ніде не працює та вже двічі цього року притягувався до відповідальності за аналогічні порушення – 5 січня та 2 лютого 2026 року.

Сам порушник просив розглядати справу без його присутності та письмово визнав свою провину. Суд надсилає йому повістку за місцем проживання, однак пошта повернула її через невдалу спробу вручення.

Суд визнав чоловіка винним у повторній спробі незаконного перетину державного кордону та оштрафував на 8500 гривень. Окрім цього, він має сплатити 665 гривень 60 копійок судового збору.

Якщо штраф не оплатити протягом 15 днів, сума автоматично подвоїться – до 17 тисяч гривень.

От таке наше найгуманніше у світі законодавство... ■

Погляд

Катерина ЗУБЧУК,
заслужений
журналіст України

«Я, напевно, помру, але заради тебе, зайченя, щоб ти могла жити вільно»

Ми – в невідплатному боргу перед тими, хто готовий віддати життя за незалежність і свободу України, її майбутнє

Вертаюся з ринку алеєю Центрального парку в Луцьку. Назустріч – чоловік. У якусь мить він сходить на узбіччя й присідає навпочіпки біля дерева, спираючись рукою на його стовбур. Прискорюю ходу з думкою, що людині стало погано. Коли вже наблизилася, незнайомиць, очевидно, зауваживши, що привернув до себе увагу, піднімається й продовжує свій шлях, накульгуючи на ліву ногу. Порівнялися. Таки не втримуюсь – запитую: «Може, вам потрібна допомога?» Незнайомиць (на вигляд – йому не більше п'ятдесяти літ, але голову вже щедро посріблила сивина) посміхаючись, говорить на мої слова: «Дякую! Все добре. Це в мене після поранення...»

А я йому дякую, зрозумівши, що переді мною – один із тих, хто був на війні (на чоловікові був цивільний одяг, тож із першого погляду й не визначиш його статусу). Ми розійшлися, а мене ще довго не покидала думка про те, що не спрацювала до кінця журналістська цікавість: все-таки треба було поговорити з цим чоловіком більше. Всім, хто був на війні, є що розказати, в кожного – своя історія, з яких, як із безлічі пазлів, вимальовується портрет воїна-захисника України.

Так само, сидить гвіздком у голові почуте від старости одного з сіл на Любешівщині (не конкретизую, бо не маю на це згоди) про односельчанина, який втратив на війні обидві ноги, – після важкого поранення їх довелося ампутувати. До того ж ампутація така висока, що не підлягає протезуванню. Живе цей молодий чоловік із батьками. По суті, він – безпомічний. Має автомобіль, переобладнаний на ручне управління, рідні посадять за кермо – їде... До речі, є (чи була?) в нього сім'я – дружина, дитина, але вона мешкає на Ратнівщині. Закономірне питання: «Чому подружжя не разом?» Може, дружина й не кличе (чи «не дуже кличе») до себе.

Але найімовірніше чоловік сам вибрав такий варіант, знаючи, що йому так простіше й надійніше: батьки – це ті святі люди, які до кінця нестинуть свій хрест, і син, який би він не був, ніколи не стане для них тягарем. Може, колись таки ми зустрінемося з ним і розповім на сторінках газети про цю, ще одну зворушливу історію...

На жаль, на п'ятому році повномасштабної війни таких скалічених життів дуже багато. Фізичні травми, безперечно, впливають на ментальне здоров'я – психіка отримує не менші травми. І не секрет, що, не всі ми знаємо, як нам поводитися при зустрічі з військовими.

З цього приводу можна прислухатися до того, як характеризують цю тему психологи. Вони наголошують, наприклад, на тому, що треба спілкуватися на рівних, без жалю, оскільки жалість знецінює та принижує гідність: «Ветеранам потрібна підтримка, а не співчуття, що робить їх «жертвами». А ще ж треба пам'ятати про повагу до кордонів – не втручатися в особистий простір, якщо людина не йде на контакт. Не випитувати про бойові дії чи запитувати: «А ти вбивав?»

Це – табу, і зрозуміло, що нікому адекватному не прийде в голову говорити про це, розуміючи, що цим спонукає людину заново пережити свою травму – жах і складні емоції, через які пройшла.

Хоча, звичайно, психологи не можуть передбачити всіх ситуацій й виписати по пунктиках, як діяти. Про це подумала, натрапивши нещодавно у фейсбуці на пост якраз до цієї теми. Його авторка описувала подію, свідком якої стала в Луцьку, на зупинці громадського транспорту. Сюди прийшов військовий, який був трохи напідпитку. Він задав людям декілька питань – всі відсахнулися, як від прокаженого, хоч чоловік не був агресивний.

А військовий тим часом підійшов до маленької доньки авторки посту й спитав: «Зайчику, що я такий страшний? Що я зробив?»

Дівчинка з цікавістю дивилася на нього – мама не перешкождала, розуміючи, що він не несе загрози. В якійсь момент чоловік став на коліно й сказав: «Я, напевно, помру, але заради тебе, зайченя, щоб ти могла жити вільно».

Коли підійшла маршрутка, яку чекали мама з донькою, жінка звернулася до військового: «Дякую вам, з вами все буде добре. Ви не загинете. Ми всі будемо вас чекати...»

Дай Бог нам усім такої мудрості, а ще більше – доброти, поваги й вдячності до наших захисників, коли постаємо перед таким життєвим екзаменом! ■

■ Ну як так?!

30 мільйонів від Реброва: «срібляники» чи гідна справа?

Учасник бойових дій Дмитро Воробйов – про заставу за Єрмака і гроші, які під час війни могли б рятувати життя

Дмитро ВОРОБЙОВ, учасник бойових дій, менеджер, блогер

З а колишнього керівника Офісу Президента Андрія Єрмака внесли заставу розміром у 140 мільйонів гривень і його випустили з СІЗО. 140 мільйонів гривень! І от що я думаю...

Ну, цікаво як виглядає сама теорія, наприклад, сидить такий собі Сергій Ребров і ще хтось там, і думають. Так, ось у мене є 30 – 50 мільйонів гривень, які я не знаю куди витратити. В країні – війна, багато на що можна витратити. Можна задонатити на «Повернись живим!». Можна задонатити «Хартії». Можна – «Третій штурмовий»...

Можна задонатити на допомогу тваринам – в Uanimals допомогти рятувати «братів наших меншів» із прифронтових зон. Можна допомогти

Фотокілаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Коли на фронт збирають по гривні, для «своїх» знаходяться десятки мільйонів. Невже ворожка «Вероніка Феншуй» привернула 140 мільйонів?

знайомим військовим. Наприклад, підрозділам ППО у власному місті, щоб його са-

мого і його земляків менше вбивали.

І оце сидить людина і

вагається: так багато варіантів, куди ж подіти ці зайві 30 мільйонів чи всі 140 мільйонів?

І тут читає, що в СІЗО посадили Єрмака. І одразу вистрілює думка: «О, оце доштяна справа, це – найважливіше!»

У СІЗО Андрій Єрмак сидів би з умовами проживання кращими, ніж у пересічного українця, ще і «Вероніку Феншуй» до нього водили б у гості.

Те, щоб така поважна людина, як Єрмак, не посидів в СІЗО – на це найперше зараз потрібно давати гроші.

І це ж не те, що його в СІЗО стратили чи згвалтували б – це вкрай малоймовірно. В Україні є платні СІЗО з нормальними умовами. Там він сидів би з умовами проживання кращими, ніж у пересічного українця, ще і «Вероніку Феншуй» до нього водили б у гості.

Але саме те, щоб він, не дай Бог, не посидів у СІЗО, а міг нормально «відтопіриватися вдома» – це саме те, на що не шкода 140 мільйонів віддати за комфорт однієї окремо взятої людини під час страшної повномасштабної війни. ■

■ Пульс тижня

Мільйон під подушкою та старенький «Опель»

Екскервіник Волинського ТЦК Михайло Близнюк показав «скромні» статки у новій декларації про доходи за 2025 рік

Наталка НЕКОЗ

Згідно з документом, наразі він обіймає посаду керівника програм та проектів матеріального виробництва у ТОВ «Октава Дефенс».

За 2025 рік Михайло Близнюк задекларував загальний дохід у розмірі понад 1,9 мільйона гривень, повідомило інтернет-видання Insider Media. Основну частину цієї суми склало грошове забезпечення у військовій частині А1937, де він отримав 1 804 435 гривень (в середньому близько 150 тисяч гривень на місяць). Окрім зарплати, екскервіником отримав 99 180 гривень пенсії та майже 45 тисяч гривень підйомної допомоги у зв'язку зі службовим перемищенням.

Значну частину своїх заощаджень Михайло Близнюк зберігає у готівковій формі – він задекларував рівно 1 000 000 гривень. Також у нього відкритий рахунок у «Приватбанку», проте залишок коштів на ньому не деталізований.

Щодо нерухомості, то ситуація залишається незмінною протягом багатьох років: родина екскервіника ОТЦК (дружина Марина та двоє синів) володіє квартирою площею 48,9 кв. м у місті Звягель Житомирської області. Квартира перебуває у спільній сумісній власності з 2015 року.

Автопарк Михайла Близнюка також не оновлювався – він продовжує користуватися автомобілем Opel Astra 2009 року випуску, який придбав ще у 2017 році. Інших цінних активів, корпоративних прав чи об'єктів незавершеного будівництва у документі не вказано. ■

Молодик обікрав старшого колегу, попросивши його телефон...

62-річний працівник однієї з організацій на Горохівщині зауважив, що з його картки наче здуло вітром 33 487 гривень

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Гроші оперативно розшукали працівники відділення поліції №2 (м. Горохів) Луцького районного управління поліції ГУНП України у Волинській області. Як з'ясувалося, на них зазіхнув 24-річний колега потерпілого. Молодик попросив скористатися його телефоном і зробив довірливому шкоду.

Правоохоронці вирішують питання про внесення відомостей про цю подію до Єдиного реєстру досудових розслідувань за ч. 4 ст. 190 КК України, що передбачає штраф (від 34 000 до 51 000 грн), громадські чи виправні роботи, або обмеження волі до 3 років. ■

ДКП «Луцьктепло» продовжує допомагати Силам оборони України, відраховуючи одноразовий заробіток. Із лютневої та квітневої заробітних плат комунальників було акумульовано понад 486 тисяч гривень, з яких 470 тисяч спрямовано на потреби 100-ої окремої механізованої бригади.

■ Особливий випадок

Серце 23-річного волинянина забилося в грудях 18-літнього сина воїна з Львівщини

Коли стало відомо про трансплантацію, командир дозволив захисникові взяти відпустку за сімейними обставинами і бути поруч із сином

Олександра БАЛАНДЮХ

Кардіохірурги Центру трансплантології «Першого медичного об'єднання Львова» пересадили серце 18-річному сину захисника зі Львівської області. У хлопця діагностували серцеву недостатність, спричинену дилатаційною кардіоміопатією. Донором став 23-річний волинянин, який помер від крововиливу у мозок...

Як повідомляє zaxid.net, пацієнт Максим Колос виріс на гірськолижному курорті, селищі Славсько Стрийського району. Змалечку катався на лижах та сноуборді,

18-річний Максим із одним зі своїх рятівників – кардіохірургом Романом Домашичем.

Серце Максима розтягнулося, стало великим та слабким, і вже не могло повноцінно перекачувати кров.

а в 16 років уже і сам став дитячим тренером з катання. Та два місяці тому хлопець відчув сильну задишку, з'явилися набряки кінцівок. Спершу місцеві медики припу-

скали, що йдеться про запалення серцевого м'яза. Однак лікування не дало результатів, тому Максим приїхав на консультацію до Львова.

Після ретельного

обстеження у хлопця діагностували серцеву недостатність, спричинену дилатаційною кардіоміопатією. Іншими словами, серце Максима розтягнулося, стало великим та слабким, і вже не могло повноцінно перекачувати кров. Єдиний шанс на порятунок та повноцінне життя – трансплантація.

Хлопця поставили в лист очікування на донорське серце. Донор з'явився вже за 10 днів на Волині. Його серце ідеально підходило Максимові.

Того дня батько Максима саме мав повертатися з відпустки на Запоріжжя, на війну. Він на фронті з 2022-го року. Та коли стало відомо про трансплантацію, командир дозволив чоловікові взяти відпустку за сімейними обставинами і бути поруч із сином.

«Страху не було. Було відчуття радості і віри. Хоча, звісно, залишалося й відчуття невідомості», – згадує Максим свої емоції перед операцією.

Львівські кардіохірурги успішно провели трансплантацію серця. Донором став 23-річний хлопець, який помер у Волинській обласній клінічній лікарні від крововиливу в мозок

На 10-й день після трансплантації Максим поїхав додому, у Славсько.

Хлопець хоче повернутися до спорту і відкрити власну справу.

Тримаємо кулаки і дякуємо рідним донора за те, що погодилися на трансплантацію і продовжили життя сина в іншому тілі. ■

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

E-mail: reklama.volyn@gmail.com
Тел.: (0332) 78-07-70, 066 82 47 160 – Vodafone, 096 77 31 037 – Київстар, 066 82 47 160 – Viber, Telegram, WhatsApp.

Ціна приватного оголошення у нашій газеті – 50 грн за одне найменування + 20 грн, якщо ви бажаєте розмістити на сайті www.volyn.com.ua. Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить 100 грн за одну публікацію + 20 грн (за сайт). Вартість оголошення про послуги – 100 грн + 20 (за сайт). Оголошення, які виділені рамкою, + 25 грн (за сайт + 30). Вартість оголошення про згубу – 50 грн.

РІЗНЕ

● Продам жом, торфобрикети, щебінь різних фракцій, пісок, камінь бут, формак, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, камінь бут, цемент, гній. До-

ставлю. Вивезу будівельне сміття. Тел. 099 61 14 575, 097 34 43 386.

● Продам жом, торфобрикети, дрова, пісок, щебінь різних фракцій (насіпом та в мішках), камінь бут, цеглу білу

та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел. 099 33 74 034, 096 99 43 100.

● Продається земля 0,25 га в селі Підгайці.

Знаходиться за хатами однієї з вулиць. Поблизу комунікації. Ціна договірна. Тел.: 066 255 98 46.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ

● Загублені диплом спеціаліста та додаток до диплома (серія ВС № 10598271), видані 01.07.1998 р. Волинським державним університетом ім. Лесі Українки на ім'я Бочкай Валерій Михайлович, вважати недійсними.

● Загублене свідоцтво про право власності на житло за адресою: про-

спект Соборності 21, кв. 31, видане Луцькою міською радою згідно з розпорядженням від 21.06.2007 за № 771-р на ім'я Купцов Віктор Миколайович та Купцова Галина Іванівна, вважати недійсним.

● Загублений чіп (картка водія UAD 000000BVF000), дійсний до 01.08.2028 р., виданий на ім'я Фелістович Сергій Олегович, вважати недійсним.

● Загублене посвідчення учасника бойових дій (серія AA № 307654), видане 22.05.2015 року на ім'я Павлик Віктор Гаврилович, вважати недійсним.

Пам'ятаємо, любимо, сумуємо

Три роки тому непоправне горе прийшло в родину Алексеєнко

Раптова смерть забрала найріднішу і найдорожчу людину – дружину, маму двох синів – Юрія і Івана, люблячу бабусю Лілію.

Порожнеча не покидала родину весь час, залишивши невимовний біль і смуток. Вона була найкращою мамою, вірною дружиною, широкою людиною, порадницею і взірцем для дітей. Їх сім'я була зразковою. Обоє – інтелегентні, освічені, багаті інтелектуально, Лілія гарно грала на фортепіано. Вони доповнювали одне одного. Врівноважені, коректні і вдома, і на роботі.

Лілія після закінчення навчання

стала зубним лікарем дільничної лікарні села Кримне, на Волині. Звідси її забрав Борис Іванович у своє військово-життя з постійними переїздами по країні і за кордоном. Після демобілізації вони жили у Львові. Працювали: Лілія – в поліклініці, Борис, маючи мирну будівельну професію, став заступником головного

лікаря з економічних питань від початку будівництва Львівської дитячої міської клінічної лікарні. Користуючись заслуженим авторитетом, пішов на пенсію.

Після раптової смерті дружини його здоров'я стало погіршуватись. Все частіше перебував у сина в Заборолі, де похована дружина. А 10 травня 2026 року родина молитовно відзначила 40-ий день з його смерті.

Хай легким буде їх шлях у Вічності в Царстві небесному, а заборольська земля буде пухом. Хто знав Лілію і Бориса, хто пам'ятає їх – згадайте добрим словом і щирою молитвою.

З сумом і скорботою – Сукманська з родиною та однокурсниками померлої.

■ За крок до трагедії

Легковик зіткнувся з автобусом: постраждали четверо дітей

Серед потерпілих – дівчата віком від 4 до 11 років

Ольга БУЗУЛУК, речниця Нацполіції Волині

У неділю, 17 травня, у селі Жабка Луцького району сталася ДТП за участю легковика та

приміського автобуса. Унаслідок аварії постраждало подружжя та четверо їхніх дітей...

За даними слідства, 37-річний водій автомобіля Ford Sierra під час обгону зіткнувся з автобусом сполученням «Луцьк – Жабка», який у цей момент повертав ліворуч. Унаслідок ава-

рії водій легковика отримав політравму та інші ушкодження, а його 31-річна дружина – переломи.

Черепно-мозкові травми, забої, вивихи переломи отримали й четверо неповнолітніх дочок подружжя 2014, 2017, 2018 та 2021 років народження. Усіх госпіталізували до медзакладів.

Слідчі відкрили кримінальне провадження за ч. 1 ст. 286 КК України (порушення правил безпеки дорожнього руху, що спричинило потерпілим тілесні ушкодження середньої тяжкості). Санкція статті передбачає штраф, виправні роботи або до трьох років обмеження волі. ■

На Волині у стадії активного будівництва перебуває насінєвий завод компанії «Волинь-Зерно-Продукт» ТМ «ВІЛІЯ». Новий завод дасть змогу підприємству забезпечувати власні потреби якісним насінням, а також розширити співпрацю з міжнародними партнерами. Сьогодні тут завершують основні будівельні роботи та активно монтують обладнання. Запуск планують уже цього сезону – орієнтовно у червні-липні.

Вартість будинків у обласних центрах західного регіону: Львів – 1420 доларів за метр квадратний; Ужгород – 1190 доларів; Івано-Франківськ – 964 долари; Чернівці – 927 доларів; Луцьк – 907 доларів; Тернопіль – 832 долари; Рівне – 808 доларів; Хмельницький – 714 доларів.

■ Сила закону

«Не порішали»: ексдепутата Волинської облради ув'язнили на 3,5 роки

Вищий антикорупційний суд визнав винним у хабарництві колишнього депутата Волинської обласної ради Валентина Кошельника. Обвинувачений вимагав у підприємця 35 тисяч доларів за сприяння у виділенні земельної ділянки

Дарина ШЕВЧУК

За версією слідства, Валентин Кошельник вимагав гроші у бізнесмена, який планував придбати земельну ділянку у селі Суходоли Володимирської громади для будівництва підприємства з переробки зношених автомобільних шин. За 35 тисяч доларів винагороди депутат обіцяв забезпечити ухвалення місцевою радою рішення, необхідних для отримання землі.

Протягом квітня – травня 2023 року посадовець отримав

Фото: pershyj.lutska.ua.

Валентин Кошельник був депутатом Волинської облради від партії «За майбутнє» олігарха Ігоря Палиці.

10 тисяч доларів авансу. Його затримали 13 вересня 2023 року

під час баскетбольного матчу на стадіоні «Олімп» у Володимирі

після отримання решти суми – 25 тисяч доларів. Наступного дня суд відправив депутата під варту на 60 діб із можливістю внесення 900 тисяч гривень застави. Уже 18 вересня Валентин Кошельник вийшов на волю після сплати вказаної суми.

19 березня 2024 року Волинська обласна рада достроково припинила повноваження Вален-

«Його затримали 13 вересня 2023 року під час баскетбольного матчу на стадіоні «Олімп» у Володимирі після отримання решти суми – 25 тисяч доларів.»

тина Кошельника. Під час позачергової сесії це рішення підтримав 51 депутат, ще двоє утрималися від голосування. Перед цим, 1 березня 2024-го, Кошельник, який входив до фракції «За майбутнє», подав заяву про складання депутатського мандата.

14 травня 2026 року Вищий антикорупційний суд визнав ексдепутата винним за ч. 2 ст. 369-2

КК України (зловживання впливом) та призначив йому 3,5 роки позбавлення волі із забороною протягом трьох років обіймати посади в органах державної влади та місцевого самоврядування.

Також суд застосував до колишнього депутата спеціальну конфіскацію грошей в еквіваленті 10 тисяч доларів за офіційним курсом Національного банку України на момент стягнення.

До набрання вироком законної сили Валентин Кошельник перебуватиме під вартою. Вирок ще можна оскаржити в Апеляційній палаті Вищого антикорупційного суду.

Додамо, що 59-літній Валентин Кошельник із 1997 року займається підприємницькою діяльністю у сфері роздрібної торгівлі. Із 2006-го працював тренером Володимир-Волинської ДЮСШ, а у 2017–2020 був спортивним директором ФК «Волинь», співзасновником громадської організації «Дитячий спортивний клуб «БРВ-ВІК».

Політичну кар'єру розпочав у 2010 році, коли став депутатом Волинської облради від партії «Фронт Змін». У 2017 році отримав мандат від Блоку Петра Порошенка «Солідарність», а у 2020 році пройшов до облради від партії «За майбутнє». ■

■ Знай наших!

Журналістка і шахтар отримали відзнаку за своїх суперсинів

Минулого тижня, напередодні Дня сім'ї, в Нововолинському міському Палаці культури вперше відбулася зустріч із родинами, які виховали видатних дітей. Це – уродженці громади, що прославили своє місто в різних галузях – спорті, мистецтві, науці, культурі та підприємстві

Ігор ЛІСОВИЙ

Зі словами вдячності виступив міський голова Борис Карпус, який наголосив, що виховання дітей – це не теорія чи повчання, а щоденні вчинки та поведінка батьків, котрі копіюють нащадки. Тому це – духовний фундамент, на якому формуються християнські цінності, любов до Бога та ближнього. І йому приємно назвати тих, хто виховав талановитих дітей.

Після промови міський голова вручив вісьмом сім'ям із Нововолинської громади символічні відзнаки «Сила родини-2026»:

♥ Євгенії Гордієвич за виховання сина Сергія – ветерана російсько-української війни, переможця «Ігор Нескорених-2025» в Канаді з гірськолижного спорту;

♥ родині Сергія та Катерини Бахмачів за виховання сина Арсенія – переможця Всеукраїнської олімпіади з історії та багаторазового переможця олімпіад і конкурсів обласного рівня;

♥ Галині Богун за виховання донь-

ки Олени – професорки Орегонського університету в галузі фармацевтики;

♥ родині Бориса та Анжели Пасеки за виховання доньки Валерії – муралістки та художниці, чії роботи прикрашають будівлі Варшави та Нью-Йорка;

♥ родині Валентина та Яни Панафідних за виховання сина Данієля – призера Всесвітньої Гімназиади з боксу, боксера національної збірної України, багаторазового переможця та призера змагань різного рівня.

Також відзнаки передали сім'ям, які не змогли бути присутніми на заході:

♥ Юрію Морозу за виховання доньки Оксани Мороз – письменниці, лекторки Києво-Могилянської бізнес-школи;

♥ Ларисі Боратинцеві за виховання сина Олександра «BORA» – співака, автора пісень і композитора;

♥ родині Василя й Марії Корнилюків за виховання синів Сергія та Романа, які продовжили високі досягнення в галузі економіки.

Мені особисто, і колишнім журналістам, працівникам

Фото: Ігоря ЛІСОВОГО.

Марія і Василь Корнилюки із почесною нагородою від Нововолинської громади – статуеткою «Сила родини-2026».

міської газети «Наше місто» вдесятеро приємно було почути про синів члена Національної спілки журналістів України, завідувачки відділу міського часопису

філії Укртелекому, але котрий лівову частку із 59 років трудового стажу віддав праці на шахті «Бужанській», Василя Васильовича.

Обоє – патріоти України, щирі укра-

«Виховання дітей – це не теорія чи повчання, а щоденні вчинки та поведінка батьків, котрі копіюють нащадки.»

(нині на заслуженому відпочинку) з трудовим стажем більше сорока років, Марії Максимівни Корнилюк і її чоловіка, випускника Нововолинського електромеханічного технікуму, працівника спочатку місцевої

інці, трударі, надійні люди. Пам'ятаю їхніх талановитих синів ще хлопчачками, учнями школи №2, коли вони гарантовано ставали переможцями олімпіад різного рівня.

Сьогодні Роман Корнилюк – доктор економічних наук,

професор кафедри банківської справи та страхування Київського Національного економічного університету, автор багатьох статей у вітчизняних та закордонних виданнях. Його дружина Анна – також науковець, закінчила у Полтаві два вузи, кандидат економічних наук, її батьки – науковці, мала можливість викладання у Празькому університеті, але відмовилася, трудиться у виші Києва. Неабиякі інтелектуальні здібності вже демонструє вунучка Софійка – учениця столичного технічного ліцею. Молодший син Корнилюків – Сергій – працює в консалтингу, консультант із розвитку громад у міжнародній компанії CIVITTA, радник Нововолинського міського голови з економічних питань на громадських засадах. У Сергія в дитинстві було багато захоплень. Одне з них – драматичний дитячий театр, режисером якого була Галина Іванівна Жуківська. Виконував багато різноманітних ролей у виставах.

Найголовніше, що ці нововолинці працюють в Україні, працюють для своєї держави, і не забувають ніколи про Нововолинськ не тільки як про малу батьківщину, але й стараються допомогти своїм інтелектом.

Корнилюки-батьки чекають канікулів, коли всі збираються у батьківській хаті.

І найбільша їхня мрія: щоб закінчилася війна і всі Захисники повернулися додому неушкодженими. ■

■ Пульс дня

На будівництві укриття для ліцею «зник» мільйон гривень

Директор закладу «переплатив» за археологічні дослідження

Катерина ЗАГАЙКО

Директору одного із ліцеїв у місті Володимирі повідомлено про підозру у службовій недбалості, що спричинила тяжкі наслідки державним інтересам (ч. 2 ст. 367 КК України), інформує відділ інформаційної політики обласної прокуратури.

Встановлено, що у зв'язку із необхідністю будівництва укриття для навчального закладу виникла необхідність у проведенні наукових археологічних досліджень, оскільки територія будівництва входила до зони археологічного цінного культурного шару. У 2023 році директор ліцею уклав два договори зі спеціалізованою науковою установою про виконання досліджень.

Згодом він не перевіряв належним чином об'єми зроблених виконань та підписав акти здачі-приймання робіт, обсяги яких не відповідали кошторисним, без корегування вартості. Унаслідок цього ліцей переплатив за роботи понад 1,3 мільйона гривень.

Вирішується питання про обрання підозрюваному запобіжного заходу. ■

Ілюстрація: Затурцівська сільська рада.

ЗАПРОШУЄМО
НА ВЕЧІР ПАМ'ЯТІ
ВІШАНУВАННЯ ЗАГИБЛИХ
ГЕРОЇВ УКРАЇНИ

ЖИТЕЛЯ СЕЛА ЮНІВКА
ДМИТРУКА ВІКТОРА
ТА ЙОГО ПОБРАТИМА
ГОЛОВЧАКА ЄВГЕНА

ЯКИЙ ВІДБУДЕТЬСЯ
22 ТРАВНЯ 2026
О **15.00**

ПРИМІЩЕННЯ
СІЛЬСЬКОЇ РАДИ,
С. ЗАТУРЦІЙ,
ВУЛ. ЛИПІНСЬКОГО, 66

ВХІД ВІЛЬНИЙ
ЗА ІНІЦІАТИВИ ДРУЖИН ЗАГИБЛИХ

22 травня 2026 року о 15:00 в приміщенні сільської ради села Затурці (вулиця Липинського, 66) відбудеться вечір пам'яті полеглих земляків

Незламні

«Після важкого поранення дружина допомогла мені повернутися до життя»

Продовження. Початок – на с. 1 Катерина ЗУБЧУК

«КОЛИ МЕНЕ МОБІЛІЗУВАЛИ В АТО, МИ ЧЕКАЛИ СВОГО ПЕРВІСТКА»

Могла бути окрема історія про те, як неспростопиналося життя Дмитра Пекарського з раннього дитинства. Родом він із маленького села Вичівка, що на Рівненщині. Чотири роки мав, як розпався Радянський Союз, а з ним – і їхня сім'я.

– Моя мама – корінна литовка, – повертається спогадом у минуле чоловік. – Так склалася обставина, що у 1991 році вона виїхала з України на свою батьківщину, забравши з собою двох молодших дітей. Мене, найстаршого, чотирирічного, сховала рідня, й так я залишився вдома (вже після 2014 року, до речі, всіх знайшов, ми спілкувалися – вони до мене приїжджали, я – до них). А виховувала мене двоюрідна бабуся по татовій лінії. Вже будучи старшокласником, відпрошувався в класній керівниці й восени – під зиму – їздив на декілька місяців на заробітки в Запорізьку область, на обрізку дерев. Оскільки син бабусі жив у Луцьку, то після строкової служби і я поїхав в це місто – вступив у Волинський університет менеджменту та економіки.

Так життєва дорога привела Дмитра в обласний центр Волині. У 2009 році він одружився зі своєю Тетяною – теж рівненчанкою, й молода сім'я зразу ж після весілля винайняла в Луцьку житло.

– За здобутою спеціальністю, – каже Дмитро, – я не працював. Хоч робота й траплялася, але початковий оклад – не такий, щоб можна було платити за квартиру й прожити у місті. Тож пішов на будівництво – не на якусь фірму, а сам на себе працював. Після строкової служби їздив із хлопцями в Київ на заробітки – так потрохи навчився і плитку класти, і мурувати.

Подружжя Пекарських купило в селі Тарасове дачну ділянку, на якій свій дім будували. Але це вже 2014 рік – почалася АТО. І про це такий спогад:

– Коли мене мобілізували, ми чекали свого первістка. 30 липня зателефонували з військкомату, а 31-го, якраз на свій день народження, я вже проходив медогляд, й наступного дня одержав повістку. Просив відстрочку, щоб хоч дочекатися народження дитини. Дружина була на п'ятому місяці вагітності, ми жили ще на найменій квартирі – переживав, як вона буде без мене. Не дали відстроч-

Радість та вітха подружжя Пекарських, яке пройшло через непросте випробування, – їхні син і донька.

ку. У Закарпатську область завезли – в 128-й бригаді служив. У серпні – навчання на полігоні, а 1 вересня ми вже заїхали в Дебальцево. Й були там доти, поки воно було нашим.

У ДЕБАЛЬЦЕВСЬКОМУ «КОТЛІ» БОГ ВБЕРІГ ДМИТРА ПЕКАРСЬКОГО

У грудні в подружжя син народився, який невдовзі після пологів захворів – був в реанімації. Дмитро хотів взяти відпустку – не зразу вдалося поїхати додому, але, врешті-решт, зважаючи на сімейні обставини, командир відпустив його. І затримався він тоді вдома місяців на два. З приводу цього розповідає:

– Сталося так, що наш дім, куди ми вже багато що з техніки завезли, пограбували. Вирішив я, що треба хоч одну кімнату завершити й перевезти сюди дружину з дитям, щоб будинок не був покинутий напризволяще. Подзвонив друзям – попросив допомоги. Виручили.

Про подальші події, вже на фронті, чоловік розповідає:

– Потім Дебальцево взяла в оточення – дізнався про це від хлопців, коли зателефонував їм. І тоді сказав дружині: «Іду до своїх». Хоч із запізненням повертався, але командир пішов мені назустріч – на СЗЧ не подавав. У січні – лютому Дебальцево було в оточенні, тривали важкі бої. І от одного дня ми почули по радіо, що командир бригади одержує «Золоту Зірку» за успішний вивід військ. Раз так, то на ранок хлопці піднялися й почали збиратися, хоч на вихід була одна дорога, й та прострільована ворогом. Чотири командири рот (кадрові офіцери) зібрався й повідомили, що не можуть покинути територію без офіційного наказу зверху. І мій командир теж залишився. А раз так,

Таке воно, окопне життя...

то і я не міг його покинути. Всього одинадцять чоловік з батальйону прийняли таке рішення. Всі інші виїхали в Артемівськ. Ще тиждень ми були там. На другий – третій день окупанти замінували навіть поле – без команди, без допомоги ми б не проїхали. Якогось дня нас серйозно накрили «Градами». В хлопців погоріли документи. 24 лютого за нами приїхала машина – прибула людина, яка знала, як розминувати дорогу. Ми тоді ж покинули передмістя Дебальцевого...

За даними Міністерства оборони, під час бойових дій в районі міста Дебальцево з 15 січня до 18 лютого 2015 року загинули 110 військовослужбовців, 270 були поранені, 7 потрапили в полон, 18 зникли безвісти. За весь час оборони так званого Дебальцево-Східного виступу (включення українських військ у територію Донбасу, підконтрольну московії) загинули 136 українських військових, 331 отримали поранення. Дмитро

Пекарського в цьому «котлі» Бог вберіг.

Трохи більше року – з першого серпня 2014-го до десятого вересня 2015-го – він був в АТО. Після Дебальцево-Східного батальйон, в якому служив, дислокувався пів року на Луганщині – там, за словами ветерана війни, було спокійніше, й обійшлося без втрат. Це ж якраз вступили в силу Мінські угоди, згідно з якими було оголошено перемир'я. Од від нього якоюсь мірою одностороннього, в Дмитра – досить неприємний спогад.

– ЗІЛ, який привіз харчів українським військовим, росіяни розстріляли, а коли наш хлопчик відкрив вогонь по росіянах, то його взяли під арешт.

Повернувшись додому, Дмитро, представив підтвердження, що брав участь

в бойових діях, й отримав посвідчення УБД. А оскільки мав контузію, то йому призначили третю групу інвалідності. Правда, сталося це не скоро – аж у 2018 році.

– Повернувшись з АТО, людям будинки зводив, викінчував свою хату, – каже чоловік. – Я ще й досі її викінчую – якщо маєш власний дім, то клопотів біля нього завжди багато. Зараз, правда, сам вже не можу робити – хоч і знаєш як, і руки здатні, та трохи походиш і починаєш «розвалюватися».

І це «зараз» повертає нашу розмову до початку повномасштабного вторгнення: демобілізуючись у 2015 році, чоловік не думав, що його чекає ще велика війна й важке поранення.

«А НАВЕСНІ 2023 РОКУ БУВ УЖЕ СХІД УКРАЇНИ»

«Заплакав ветеран війни не тоді, коли згадував страхоттві війни, – не втримався від сліз, розповідаючи про випадок, свідком якого став у госпіталі: молодого бійця дружина покинула, дізнавшись, що в нього травмована голова.»

– 24 лютого 2022-го, коли почалася повномасштабна війна, хотів виправити свою сім'ю до моєї матері в Литву, – розповідає Дмитро. – Але дружина категорично відмовилася: «Ти не їдеш, то і я залишуся в Україні». Сам я, до речі, їхати за кордон, як багато хто тоді зробив, навіть не мав наміру. Та й не знав, чи з мою третьою групою інвалідності мене випустять. Закінчилось тим, що Тетяна з дитями я відвіз на Демидівщину, до її матері. Це ж була вже Буча, Ірпінь... А в нас під боком – білорусь, тож боявся, що і з того боку можуть піти росіяни.

Дмитро Пекарський записався в 100-у Волинську бригаду територіальної оборони. У Колках, на Маневиччині, формувався, як пригадає, 50-батальйон, котрий згодом був розфор-

Ще з 2014 – 2015-го років Дмитро Пекарський знав, що таке війна...

Дослідник історії Волині періоду XIV–XVI століть Петро Троневиц презентував у Луцьку свою книжку «Головний замок України» (на фото). «Наш замок (Луцький). – Ред.) – резиденція останнього правителя Великої князівства Русі. Були Волинсько-Руська і Києво-Руська держава. Держава одна – Русь, але центр змістився з Києва на Волинь», – сказав автор.

мований. Звідси відразу потрапив у Чорнобильську зону, де вже з 24 лютого 2022 року йшли бойові дії.

– Місяць ми були там, – чоловік повертається спогадом до тих днів, – у статусі бійців виконували бойові завдання. Після Чорнобильця ще на Волині стояли, на кордоні з білоруссю. А навесні 2023 року був уже Схід України. Заїхали в Краматорськ, облаштували позиції в Серебрянському лісі й були там до 2024-го. Після Краматорська був Ямпіль, який часто обстрілювався. Й мав контузію, тож два місяці лікувався в Полтаві (була часткова втрата мови). Поки лежав у госпіталі, хлопці передислокувалися в Лиман. Виписавшись із лікарні, і я туди добрався. Були постійні виходи на позиції. У зв'язку з контузією, мені дали відпустку. Оскільки ще після АТО мав третю групу інвалідності, то взяв відношення з військової частини, щоб мене перевели в тил. Але з цієї затії нічого не вийшло. Як мені пояснювали, документи («а їх – ціла пачка») лежать в командира на підпис, але вони його... не цікавили.

Одне слово, все складалося так, як, врешті-решт, мабуть, і мало бути.

«ОСКОЛОК, БІЛЬШЕ 10 САНТИМЕТРІВ, ІЗ ЧЕРЕПА ВИГЛЯДАВ, ЯК Я ЙШОВ ПІСЛЯ ПОРАНЕННЯ»

Дмитро Пекарський потрапив на Авдіївський напрямок, де й отримав важке поранення. На той час він виконував обов'язки командира взводу. Під прикриттям ночі (вдень ворожі дрони літали) були виїзди. А для цього «обживалася» територія, щоб знати, як безпечніше завести людей на позицію, вивести звіди.

– Жили в Гродівці, що неподалік від Мирнограда, винаймаючи, до речі, хату за сорок тисяч гривень, а то все – за свої кошти, – розповідає ветеран війни. – «Старлінк» треба було самим придбати, то вже до волонтерів своїх, луцьких, зверталися за допомогою (бригада забезпечувала супутниковою системою інтернет-зв'язку, але там, де вище командування було, а звзоду, відділенню – як хочеш, так і викручуйся). Багато в чому сім'ї, друзині вичували. Якщо про екіпіровку говорити, то броню у мене був надійний ще з 2022 року, – діти побратима, які жили в Бельгії, закупили для нас декілька...

Виявляється, коли Дмитро Пекарський отримав важку травму, то залишалося два тижні до того, як міг демобілізуватися: Президент України Володимир Зеленський підписав якраз Закон з приводу того, що бійці з інвалідністю можуть звільнитися. За своїми даними, він підлягав под цей Закон. Але йому довелося пережити фатальний день, 23 квітня 2024-го.

Закінчення історії – на с. 10

З висоти душі

Вона була красуня з Катеринівки. Було у неї п'ятеро вже вас.

Купляла вам гостинчика за гривеник, топила піч і поралась гаразд.

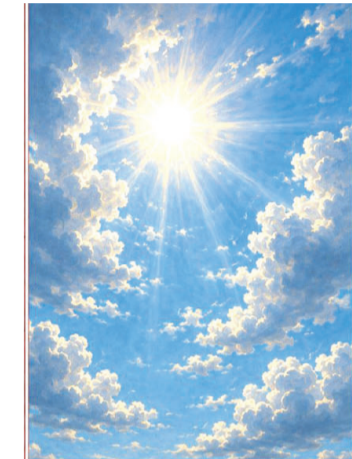
Ходила в церкву, звісно, як годиться. Гладушки сушила на тину.

Така була хороша молодичка і мала мрію гарну і чудну.

У ті часи, страшні, аж волохаті, коли в степах там хто не воював, –

от їй хотілось, щоб у неї в хаті настало небо хтось намалював.

Вона не чула зроду про Растреллі. Вона ходила в степ на буряки.

А от якби не сволок, а на стелі – щоб тільки небо, небо і зірки.

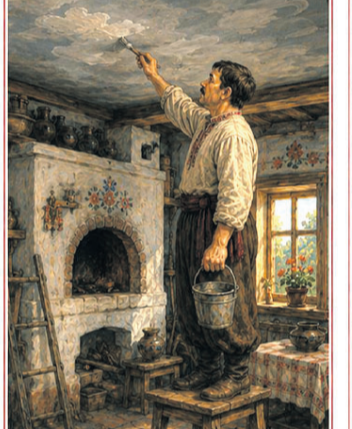
Уранці глянеш – хочеться літати. Вночі заснеш у мужа на плечі.

Де б малював такого напитати? Навколо ж орачі та сіячі.

Уваживши ту мрію дивовижну, приходив небо малювать шуряк.

Вона сказала: – Перестань, бо вижену. У тебе, – каже, – небо, як сіряк.

Якийсь художник у роки голодні зробити небо взявся за харчі.

Були у нього пензлі боговгодні, став на осли, одсунув рогаці.

У нього й хмари вигнались зміями, уже почав і сонце пломінке.

Вона сказала: – Ні, ви не зумієте. Злізайте, – каже. – Небо не таке.

Вона тим небом у тій хаті марила! Вона така була ще молодя!

Та якось так – то не знайшлося маляра. Все якось так – то горе, то біда.

І вцівітали писані тарелі, і плакав батько, і ливили роки, –

«Маму» Ліна КОСТЕНКО 1987.

коли над нею не було вже стелі, а тільки небо, небо і зірки...

Ми маємо чим Вас здивувати. Будьте з нами! Передплатний індекс газети «Волинь»: 30 000.

Пулс тижня

Вандали вночі розібрали могилу

Зухвалий випадок стався на кладовищі в селі Старі Кошари на Ковельщині

Раїса ІВАНЮК

Там невідомі вандалі осквернили могилу. Через кілька днів після Великодня, серед ночі розібрали місце поховання і викрали дві масивні накривні плити.

Люди побачили понівечене поховання і викликали поліцію.

Ймовірно, цвинтарні мародери працювали не спонтанно, а підготовлено. Бо ж демонтувати важкі плити без інструментів і транспорту практично неможливо. ■

Повернулися з білорусі та відновили українські паспорти

Подружжя з Волині Павло та Галина, які у 2009 році виїхали на постійне проживання до «сябрів», повернулися на Батьківщину та отримали нові паспорти громадян України. Документи їм оформили у формі ID-карток

Катерина ЗАГАЙКО

«Для нас вони лишилися громадянами України. Коли вони виїжджали, то лишили українські паспорти. Тепер вони написали заяву про те, що повертаються в Україну», – зазначила речниця міграційної служби Волині Наталія Левчук в коментарі «Суспільному Луцьк».

Повернутися додому подружжя вирішило через погіршення стану здоров'я жінки – їй стало складно самостійно пересуватися. Дорога пролягала через Польщу, скористалися допомогою перевізника.

Нині Павло та Галина перебувають у селі Чевель на Старовижівщині, де проживають їхні діти та родичі. ■

Принесла з дому в бібліотеку 323 книги російською мовою

Кошти від їх утилізації підуть на потреби ЗСУ

Богдана КАТЕРИНЧУК

На Волині триває акція «російську літературу – на макулатуру».

Нещодавно до неї долучилася читачка Маневицької публічної бібліотеки Ірина Іонік, яка принесла 323 книги російською мовою.

Згодом їх відправлять на переробку, а кошти від їх утилізації підуть на підтримку наших захисників – на потреби Збройних Сил України.

«Щиро дякуємо Ірині Петрівні за її свідомий вибір та активну позицію!

Ваш внесок – це не просто книги, а реальна допомога Україні та нашій перемозі, – йдеться на фейсбук-сторінці Маневицької публічної бібліотеки.

А всім, хто хоче долучитися до цієї акції, нагадуємо, що вона діє постійно, тож будемо раді кожному макулатурному донаті (книги, зошити, журнали і т. д.) від вас у будь-якій кількості». ■

Шахраї ошукали жінку на 200 тисяч гривень

Під приводом купівлі техніки волинянка самостійно перерахувала на три різні банківські рахунки аферистів кошти

Катерина ЗАГАЙКО

Поліція розслідує чергову схему великого шахрайства, жертвою якої стала жителька Любомля. Жінка намагалася придбати сільськогосподарську техніку через інтернет, проте залишилася і без грошей, і без трактора.

Як стало відомо, на початку 2026-го року потерпіла знайшла оголошення про продаж трактора «МТЗ-82». Зв'язавшись із «продавцем», вона погодилася на умови передоплати. Під приводом купівлі техніки жінка самостійно перерахувала на три різні банківські рахунки шахраїв чималу суму 200 тисяч 26 гривень.

Після отримання коштів «продавець» зник і на зв'язок більше не виходив. ■

Незламні

Дмитро Пекарський вступив до військово-цивільної спілки «Бойове братство України».

«Після важкого поранення дружина допомогла мені повернутися до життя»

Закінчення.
Початок – на с. 1, 8

Катерина ЗУБЧУК

— Хлопці виконували бойове завдання в Очеретяному. Я був на місці розташування, вирішував якісь справи – їздив машиною. Близьче до обіду командир роти подзвонив: «Йде штурм наших позицій». На той час загинуло два командири відділення. Треба було забрати поранених. Взяв хлопців, котрі згодом мали міняти побратимів на позиції, і поїхали. Я вже на хату, де жили, не заїжджав. Броніка мав із собою в авто, а каску позичив – виручив командир взводу, який через хворобу був відсторонений від служби. Прицільних обстрілів по нас, нібито не було. А от дронів над нами – багато. Метрів п'ятсот не доїхали до позиції. Пішли пішки. Я побіг, щоб забрати поранених. До першої позиції дійти вже не зміг, бо її зайняли росіяни. Винесли одного пораненого, другого, який життя вже не подавав, але знаю, що вижив. Це Андрій Дмитрук із Луцька. Живий, Богу дякувати, – бачу, що ходить по місту. Я зайшов до хлопців, яким завезли провіант мінімум на три дні, боєприпаси, і сказав, що далі нічого нашого вже нема. Ось тоді й відчув, що поранений у спину, під бронік. І тут – почався артилерійський обстріл. Снаряд влетів прямо в окоп, де ми були. Я отримав поранення в голову – мені пробило каску. Осколок, більше 10 сантиметрів, із черепа виглядав, як я ішов.

«БАЧИЛА ЧОЛОВІКА ВСЬОГО ГОДИНУ (А ДВІ ДОБИ ДОБИРАЛАСЯ!)»

Дмитрові допомогли добратися до машини, а вже в авто він втратив свідомість. Була лікарня імені Мечникова у Дніпрі, де йому видалили око (воно було пошкоджене внаслідок того, що проломило череп і стався крововилив). Загалом заміною понад шістдесят відсотків черепа, наново «зібрано» його. З Дніпра Дмитро Пекарського перевезли в госпіталь Києва. До речі, ще в прикордонному Добропіллі

трапився хороший спеціаліст, як каже чоловік, який вчасно осколком дістав, щоб не сталося зараження. Після Києва були медичні заклади Полтави, Тернополя, Луцька. Всього пів року тривало лікування.

– Я вдячний дружині, котра була поруч зі мною, – допомогла мені повернутися до життя. Я ж ще довго продовжував «воювати», кудись рвався, тож мене змушені були прив'язувати до ліжка. Місяців два не ходив. А відчувши силу, рвався встати – дуже хотілося самому себе обслуговувати. Знаєте, я теши

Про цей момент розчулення насамперед розповіла Тетяні, коли ми, вже в телефонній розмові, спілкувалися з нею.

– Я завжди старалася підтримувати Дмитра, – каже жінка. – Основними словами, які він чув від мене, були такі: «Ми чекаємо тебе, твого повернення додому». Я їздила до Дмитра на Схід України перед самим пораненням, яке він отримав 23 квітня. Це було 16 квітня. Хлопців якраз перекидали на іншу точку. Бачила чоловіка всього годину (а дві доби добиралася!). То дуже важка була зустріч

«Заплакав ветеран війни не тоді, коли згадував страхіття війни, – не втримався від сліз, розповідаючи про випадок, свідком якого став у госпіталі: молодого бійця дружина покинула, дізнавшись, що в нього травмована голова.»

дзвонив і дякував їй за дочку. Вона не зразу зрозуміла, за що їй ця подяка...

Дмитро багато бачив і пережив такого, від чого й зараз, як кажуть, – мороз по шкірі. А от заплакав ветеран війни не тоді, коли згадував страхіття війни, – не втримався від сліз, розповідаючи про випадок, свідком якого став у госпіталі: молодого бійця дружина покинула, дізнавшись, що в нього травмована голова.

То були сльози розчулення, адресовані коханій Тетяні, яка допомогла йому повернутися до життя.

– не бачилися місяці, а тут – всього якась година. Але й це було щастя! Поїхала додому, чоловік мав іти на позицію. Завжди в таких випадках говорив, що його не буде на зв'язку, щоб я не переживала. А тут – якийсь збій. Доба, друга минає... І от мені знайомі (хлопці, які вийшли з позиції) подзвонили й сказали, що його з поля бою забрали з пораненням. Зорієнтували, куди приблизно відправили. Сіла на телефон – шукала чоловіка. Знайшла в Дніпрі, в лікарні Мечникова. Але лікар сказав, що він у комі. А ще повідомив, що Дмитра,

Дмитро долучився до адаптивного виду спорту – займається волейболом, де всі, як він каже, – «рівні серед рівних».

У 2025 році дві третини зайнятих в економіці України становили громадяни віком 36 – 60 років. Молодь до 35 років – лише 19% працюючих, із яких до 25 років – 4%, а частка українців старше 60 років – 14%.

Німецький канцлер Фрідріх Мерц заявив, що радить своїм трьом дітям утриматися від проживання чи навчання в США. Лідер ФРН вважає, що зараз там швидкозмінний соціальний клімат, коли «найосвіченіші люди мають великі труднощі з пошуком роботи».

який у важкому стані, переправлятимуть вертольотом у Київ. Я, не роздумуючи, приїхала в столицю й уже кожен день ходила до нього в реанімацію. Спочатку впізнати чоловіка було нереально, – забинтований, запухлий. Вели мене до нього в палату, взявши воду і нашатирний спирт, – буває, що жінки при таких зустрічах втрачають свідомість.

А далі був Тернопіль, куди Тетяна добиралася самотужки, бо так сталося, що в поїзд, яким перевозили Дмитра, її не пустили. Раділа, коли він вперше з апетитом поїв, коли відчула, що в нього по краплинці повертається пам'ять. Про братимів, звичайно, згадував. Вона знала, що багато хто загинув, тож старалася переключити розмову на іншу тему, щоб не травмувати його морально, психологічно.

Коли подружжя було вже в лікарні Тернополя й стало питання про протезування ока, то Дмитро не погоджувався. Виявляється, він довго взагалі не знав, що в нього нема ока.

– Я йому не могла зразу про це сказати, – говорить Тетяна. – А коли таки дізнався, то ще й образився, чому промовчала про таке. Я ж берегла чоловіка – не хотіла, аби він знав, що, крім того, що розбитий череп, – ще й ока нема. Свого часу я виходила за нього заміж, бо людина, і ні на мить не пошкодувала, що саме Дмитро став моїм обранцем. Я ним горджусь!

На сьогодні чоловік вже має відповідь з приводу того, що підходить його черга на якісний протез ока.

...Подружжя разом пройшло через непросте випробування, яке їм послала війна. Зараз Тетяна Пекарська підтримує те, що чоловік зацікавився громадською роботою. Він – член військово-цивільної спілки «Бойове братство України» (один із напрямків її діяльності – подбати, щоб діти загиблих захисників-Героїв отримали срібні кулончики «Батьківське серце»). А ще торік долучився до адаптивного виду спорту – займається волейболом.

– У нашій команді ветерани війни, які мали різні поранення, – розповів Дмитро. – Є і з ампутацією ніг. Навіть такою високою, що не підлягає протезуванню. Хлопці сидять і грають. Разом ми добре почуваємося, бо тут ми – рівні серед рівних. ■

■ 3 перших вуст

«Спасибі вам, Герої, за те, що попри обставини та умови, ви – незламні»

Начальниця Камінь-Каширської районної військової адміністрації Ольга Ващук разом зі своєю командою черговий раз відвідали воїнів «на нулі»

Олена ВОЛИНЕЦЬ

«**П**еребуваючи на Сході України, годі й шукати безпечного місця, адже загроза вирає усюди. «На нулі» ворожі атаки – постійне явище. Як би це дивно не звучало, але і цивільні, і військові вже давно звикли до цього. Та й ми волею долі «привичаїлися» за декілька днів, перебуваючи тут. На жаль, така реальність, – пише на своїй фейсбук-сторінці Ольга Ващук. – Щоразу повертаємося додому з емоціями, які пробирають до «мурах по шкірі». Мова не тільки про страх,

Ольга Ващук разом зі своєю командою черговий раз відвідали воїнів «на нулі».

біль, тривогу, якими навіть тамтешнє повітря просякнуте...»

Команда з Каменя-Каширського зустрілася із захисниками – воїнами вже рідного батальйону та друзями-прикордонниками. Як завжди, ретельно готувалися

Фото із сайту Камінь-Каширської РВА.

тримати оборону та нищити все вороже. Традиційно передали те, що нагадує про тепло домівок, де їх із нетерпінням чекають.

«Наші оборонці виснажені війною. Фізично та морально. Тому такі зустрічі, нехай і короткотривалі, то – нове дихання. Ми бачимо в їхніх очах переможний запал. Спасибі вам, Герої, за те, що попри обставини та умови, ви – незламні», – звертається до захисників-зем-

«Щоразу повертаємося додому з емоціями, які пробирають до «мурах по шкірі»

і планували цю поїздку. Тож привезли бойову підмогу для хлопців: речі, які рятують їхні дорожочинні життя, спорядження, котре допомагає

ляків Ольга Ващук. А ще висловлює вдячність своїй незмінній команді, з якою черговий раз побувала на Сході України. ■

■ Завтра зустрінемо разом!

«Читаю «Волинь», скільки себе пам'ятаю»

Закінчення.
Початок – на с. 1

Катерина ЗУБЧУК

«КОЛИ БУВ ШКОЛЯРЕМ, ТО ПРИБІГАВ ПІСЛЯ УРОКІВ ДОДОМУ – І ДОПОМАГАВ МАТЕРІ ГАЗЕТИ РОЗНОСИТИ»

– У житті так склалося, – каже Іван Васильович, – що мое пошанування з'явилося до вашої газети з раннього дитинства. Буває, зустрічається заголовок: «Волинь» читав мій дід – і я читаю». То в мене трохи по-іншому було – читаю «Волинь», скільки себе пам'ятаю. І в шкільні роки вона була зі мною, і вся моя трудова діяльність з нею пов'язана. І вже тепер, на пенсії, – так само нерозлучний з вашою газетою й сподіваюся, що так буде, поки житиму.

Після такого своєрідного освідчення само собою напрошувалися запитання, й Іван Васильович розповів уже детальніше про «корені» свого кредо:

– Справа в тому, що мама працювала листоношею в моєму рідному селі Проходи, що неподалік Любешова. Приносила вона газети, журнали з Любешова, то мене, ще зовсім маленького, забавляла ними. Отож, я майже немовлям уже бачив «Волинь» (тоді ще «Радянську Волинь»). Коли ж настав час підготовки до школи, то по газеті вчився читати. А коли школярем був, то прибігав після уроків додому

Іван Солошик: «Любов до «Волині» залишилася на все життя».

– і допомагав матері газети розносити. А мама тим часом іншу роботу мала – влітку город треба було полоти.

Школярем Іван Солошик мріяв, до речі, стати учителем. Але так склалося, як пригадує чоловік, що при вступі до Луцького педагогічного інституту йому не вистачило якихось балів («конкурс на історичний факультет, який обрав, був великий»). А невдовзі і в армію, на строкову службу, призвали. Потрапив у Німеччину.

– Думав, що відслужу й ще вступатиму. А повернувся додому й пішов працювати на пошту, маючи вже спеціальність водія

(в армії шоферував). З часом вникнув у роботу, зацікавився нею, побачив, яка вона різнопланова. Цю зацікавленість підмітило керівництво. Заохотило. Спочатку я освоїв спеціальність начальника відділення поштового зв'язку на Одеського електро-технічного інституту імені Попова. Я скористався цією порадою. Закінчивши виш, пройшов багатьма службовими щаблями, які й привели перш на посаду головного інженера, а потім і начальника

Любешівського районного вузла зв'язку.

«ПАПЕРОВА ГАЗЕТА – ЦЕ ДОКУМЕНТ, ЯКИЙ МОЖНА ЩЕ ЙЩЕ РАЗ ПРОЧИТАТИ»

Ось тоді, коли Іван Васильович був керівником, то став ще й активним розповсюджувачем «Волині». Маючи багато інших службових обов'язків, пропагував нашу газету серед читачів.

Загальний стаж Івана Солошика в цій галузі поштового зв'язку – сорок років. Як він сказав при зустрічі, може, й ще працював би, якби не почалася сучасна реорганізація галузі:

– Я зі своєю командою був будівничим – ми відкривали нові відділення. А тут – почалися масові скорочення листонош. Люди залишалися без роботи – це одне. В результаті ж приміщення поштових відділень перетворилися на пустки. Боляче було дивитися на таке. От тоді, а це було майже вісім років тому, я й пішов на пенсію. А любов до «Волині» залишилася назавжди. Знаю, зараз багато хто більше користується інтернетом, щоб довідатися про новини в області, Україні, світі. А я звик до паперової газети – це документ, який можна зберегти, ще й ще раз прочитати.

Про нинішню «Волинь» Іван Васильович каже:

– Її хочеться читати з першої сторінки до останньої. Хоч за раз багато печальних публікацій, – у такий, на жаль, час живемо. Тож так хочеться, щоб швидше війна закінчилася, щоб була Перемога. Щоб чоловіки, сини повернулися

живі-здорові додому. І про таке, приємне, були вже новини, про те, як Волинський край розвивається.

І, насамкінець, ще спогад про матір, Ірину Мартиянівну, від якої, власне, в Івана Солошика особлива любов до нашої газети:

– Мама дожила до 99 років – її не стало в 2021-му. І ще в такому віці вона читала «Волинь». Не хотіла брати окуляри, то з часом, коли стала слабенько бачити, то вже текст весь не могла осилити. Але хоч заголовки, підзаголовки, що більшими літерами, мусила прочитати.

...За традицією, на наше прохання Іван Солошик називає число, яке й визначить ще одного переможця редакційної акції. І це – «44». Тож 1000 гривень від «Волині» дісталася Павлу Михайловичу Жданюку із села Конюхи, що на Локачинщині.

Долучайтеся і Ви до нашої передплатної естафети: для цього треба виписати «Волинь» хоча б на місяць (64 гривні + 20 гривень при надісланні квитанцію про передплату на адресу: 43016, газета «Волинь», вул. Ковельська, 2, м. Луцьк, Волинська область. На конверті обов'язково зазначити: «Акція для передплатників-2026». Конверти з річними передплатниками гратимуть протягом усього 2026 року – тобто 52 рази (стільки буде тижнів), піврічними – перші пів року, кварталними – протягом кварталу, місячними – протягом конкретного місяця! Наш передплатний індекс: 30000. ■

■ Пульс тижня

Фото із сайту Камінь-Каширської РВА.

Вірняні різних релігійних конфесій з початку повномасштабного вторгнення активно підтримують волонтерські ініціативи.

Хлопці з Полісся відбудовують під постійним ворожим прицілом

Одразу дві робочі бригади з Камінь-Каширського району відбудули на Схід України для проведення відновлювальних робіт

Олена ВОЛИНЕЦЬ

«**Н**инішні напрямки – Донецький і Дніпропетровський. Там гаряче, адже регіони під постійним ворожим прицілом. Відтак, завше потрібні робочі руки, щоб допомогти і цивільному населенню, і військовим», – розповіла в мережі начальниця Камінь-Каширської РВА Ольга Ващук.

За словами Ольги Петрівни, хлопці – вірняні різних релігійних конфесій краю. Вони з початку повномасштабного вторгнення активно підтримують волонтерські ініціативи. І їх чекають, бо працюють старанно та з усією серйозністю ставляться до будь-якої справи, тож очільниця Камінь-Каширської РВА особисто отримувала схвальні відгуки про них. А таких поїздок відбулося вже дуже багато.

Дмитро Самарчук, Андрій Вавренюк, Володимир Корольчук, Іван Середюк, Володимир Іванов, Віталій Пугач, Олег Прач, Роман Мельничук працюватимуть на Донеччині. А Володимир Дрейчан, Павло Будь, Ростислав Савончик, Руслан Парфелюк, Олександр Велимчаниця, Віталій Пугач, Степан Борисюк, Юрій Сільчук – на Дніпропетровщині. ■

Вакцина є безпечною для людей, свійських тварин та довілля

18 травня на території Камінь-Каширського району розпочалася пероральна вакцинація диких м'ясоїдних тварин проти сказу

Богдана КАТЕРИНЧУК

Заклад проводиться групами територіальних громад.

Вакциновані принади розкладатимуть вручну виключно за межами населених пунктів – у лісових масивах, лісосмугах, на сільськогосподарських угіддях, біля водойм та вздовж автошляхів.

Принади мають вигляд невеликих брикетів із запахом м'ясо-кісткового борошна, що приваблює диких тварин. Усередині міститься капсула з вакциною проти сказу.

Вакцина є безпечною для людей, свійських тварин та довілля, вона стійка в польових умовах, є важливим заходом для запобігання поширенню сказу.

Кампанія проводиться і у Луцькому, Володимирському та Ковельському районах. Загалом заплановано розкласти 375 тисяч доз на території Волині площею 15 030 квадратних кілометрів.

ДОВІДКА «ВОЛИНІ»

Сказ – особливо небезпечне інфекційне захворювання, спільне для тварин і людей, яке може вражати всіх теплокровних тварин (хворіють всі види домашніх, сільськогосподарських та диких тварин). Захворювання характеризується тяжким ураженням центральної нервової системи і закінчується смертю (летально). ■

Газетний серіал

ВОЛИНЬ
ГАЗЕТА РІДНОГО КРАЮ

Не кожен же день «мільон і штирнадцять тисяч» у «Запорозжці» Омеляна везли.

Баба Параска і баба Палажка з... Великої Груші

Закінчення.
Початок – на с. 16

Остап ЧЕРЕШНЯ
(у співпраці
з Мурчиком-Копілотом)

Через пів години четверо людей із ліхтариками йшли вглиб Парасчиного й Омеляново городу, як партизани у Другу світову або ухилианти поліським лісом до білорусі. Саме за городом починалося фермерське поле, де ще недавно лежали кагати буряків. Тепер залишилася тільки гичка. Параска копала. Омелян сопів. Палажка озиралася. А Левко дивився в небо. Коли землю зарівняли й звверху поставили старе відро, сапку і два кривих кілки «для конспірації», усі ще трохи постояли. Мовчки. Так мовчать люди, які щойно закопали не картоплю, а нерви. – Ходімо до хати, – на-решті сказала Параска. – Бо якщо вже пропадати – то хоч із чаєм. – І з пирогом, – тихо до-

дав Омелян. – Тобі аби жерти, – фиркнула Параска. Коли поверталися, десь через три хати раптом рипнула хвіртка. То була Трандичиха. Стояла в нічній сорочці. Розтріпана. Як сама підозра. Підняла голову до неба. Перехрестилася. Ще раз. І ще. – Нимидоро Панасівно, ви чого?! – прошепотіла Параска. – Дрони відганяю! – Як?! – Як мух! І почала хрестити небо так широко й завзято, ніби збиралася освятити весь повітряний простір Волині. – Господи помилуй... і щоб безпілотники оминали нашу Велику Грушу... Палажка аж присіла: – Парасю... вона вже коптери хрестить... – Воно то так. Але погано, що ми її зустріли, – прошепотів Омелян. – Вранці розпятає на всю Грушу. – Сподіваємося, вона ще в трансі... алкогольною, – тихо кашлянув Левко. **Мурчик примружився:** – **Висновок: прогрес**

дістався навіть самогонників. Колись Трандичиха хрестила клієнтів перед третьою чаркою. Тепер – авіацію.

ГРОШІ, ЯКІ МАЛИ ЛЕТИТИ НЕ СЮДИ

За кілька хвилин усі сиділи в хаті. На столі парував чай. Стояло малинове варення. Лежало сало. І гроші. Тобто ні. Грошей уже не було. Але всі дивилися саме туди, де вони ще годину тому лежали. Наче привид багатства залишився. – Ну? – спитала Параска. – Що робити? Першим заговорив Омелян: – Треба завтра їхати в райцентр. – Чого? – Бо я другу ніч із «мільоном» не переживу. У мене вже зараз серце калатає так, ніби в грудях трактор заводиться. – А куди? – У наш «Полісся-Банк»! Левко довго мовчав. А тоді сказав:

– Правильно. Тиша насторожилася. Бо коли Левко коротко говорить – значить, він довго думає.

– І ще...
Усі повернулися.
– Гроші ці не випадкові.
– А які?
– Вони летіли не сюди. Пауза стала така, що навіть чайник перестав булькати.
– Це гроші за людей.
– Яких людей?
– За тих, кого у білорусь мали вести. Омелян аж перестав жувати. Палажка зняла окуляри. Параска перехрестилася.
– То виходить... це той самий маршрут?
– Може, – тихо відповів Левко. – А може, ще гірше. **Мурчик тихо промуркотів:** – **Висновок: є гроші, після яких людина багатіє. А є такі, після яких краще спати зі світлом.**

ОПЕРАЦІЯ «ГИЧКА»

Ні світ ні зоря гроші викопали. Щоб не було підозр, кожен узяв мішок і напхав туди гички. І, як виявилось, не дарма. Бо дорогою знову зустріли Трандичиху. – Якщо розкажете, що я

хрестила дрони, – одразу сказала вона, – я фермеру Івану Бульбі розкажу, що ви всю ніч копирсалися в нього на полі! А це він мені дає буряки на бурячанку! – Та гляньте, одна гичка! – простягнула мішок Параска.

Трандичиха примружилася:
– Та бачу, що не гроші... Гроші люди носять так, ніби несуть гріх. А ви буряки несете, як покійника з городу...

А вже вдома запхали «мільон і штирнадцять тисяч» у старий мішок із написом «Картопля».

І завантажили у «Запорозжці» Омеляна.

Машина таракотіла так гордо, ніби вперше відчула себе інкасатором.

– Омеляне, не жени! – нервувалася Параска.

– Я й так їду сорок! – То їдь тридцять п'ять! У райцентрі біля банку всі озиралися так, ніби везли не гроші, а державну таємницю.

І лише коли вийшли, Параска видихнула:

«А якби спитали, звідки гроші, то ми сказали б, що всім селом збирали на заставу для Андрія Єрмака! – усмінулась Палажка.»

– Добре, що не питали, звідки такі гроші...

– А якби спитали, звідки гроші, то ми сказали б, що всім селом збирали на заставу для Андрія Єрмака! Ще й Сергій Ребров нам вділив – то 30 мільйонів він тільки офіційно вніс... – усмінулась Палажка.

– А Єрмака бояться не тільки в Києві, а й у Камени-Поліському, – авторитетно додав Омелян. Тиша.

Параска примружилася: – Омеляне... А ти хоч знаєш, що таке заставка? Омелян поважно сьорбнув чай:

– Ні. Але звучить дорого. А ввечері... А ввечері всі зібралися у Параски й Омеляна.

За чаєм. І до чаю. Бо, як сказав Омелян: – Не кожен же день «мільон і штирнадцять тисяч» у моему «Запорозжці» везли. На столі лежала свіжа «Волинь». – Ну що, – сказав Левко.

– Треба думати, кому допомогти.

– Ось тут про воїна... – А тут волонтери... – А тут хлопці на «нулі»... Тиша стала теплою. Навіть Омелян перестав жувати.

А Мурчик ліг на газету й не заважав. Що вже саме по собі було дивом.

І саме тоді:
Ж-ж-ж...
Усі завмерли. Палажка повільно зняла окуляри.

Левко підняв голову. Параска прошепотіла:

– Ні...
Ж-ж-ж...
Цього разу звук був ближчий.

Нижчий. І якийсь... злий. А потім за воротами різко скригнули гальма.

Гуп! Хвіртка вдарилася об стіну так, ніби її копнули ногою.

І в хату увірвалися люди у масках:

– ВСІ НА ПІДЛОГУ!!!
– ДЕ ГРОШІ З КОПТЕРА? Параска так скрикнула,

що Мурчик злетів із печі, як корок із шампанського.

Пролетів над столом. Зачепив хвостом «Волинь». Перекинув ложку. І приземлювався просто в миску зі сметаною.

Запала тиша. Навіть люди в масках на секунду розгубилися.

Мурчик повільно виліз. Білий. Ображений. Як людська справедливість після виборів. Струснув лапою.

І тихо сказав:
– Висновок: якщо тебе спочатку налякала доля, а потім ще й кинула у сметану – значить, вечір удався...

А Левко... Повільно встав. І примружився.

– А тепер, хлопці... І десь над Великою Грушею знову:

Ж-ж-ж...
Але цього разу ніхто вже не знав – то дрон летить чи просто у когось почала гудіти доля.

Далі буде. ■

РЕКЛАМА

ПАНСІОНАТ «БЛАГОДАТЬ» ЗАПРОШУЄ НА РОБОТУ:

ДОГЛЯДАЛЬНИЦЮ
ЗА ЛІТНІМИ
ЛЮДЬМИ, КУХАРЯ,
МЕДСЕСТРУ ТА
ПРИБИРАЛЬНИЦЮ.

ЗАРОБІТНА ПЛАТА:
15 000 – 35 000 грн
(1000 грн/доба)

Графік: вахтовий період.

МИ ПРОПОНУЄМО:

- ▶ Безкоштовне харчування та проживання;
- ▶ Бонуси та премії;
- ▶ Комфортні умови роботи;
- ▶ Дружній колектив і підтримку на етапі адаптації.

Тел. 098 85 96 872

ПП БУРМАКА Н.П.

23, 30 травня; 6 червня
ефективне лікування від

АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ,
ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ,
НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ

лікування - анонімно

www.nadiya.com.ua

м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок):
тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53,
098-388-88-36; м. Рівне: (0362) 43-57-58

Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова, 1/1
(0472) 63-16-16, 63-25-28

Працюємо за попереднім записом. Ліц. АВ №539362 МОЗУ від 22.04.10

ПРОДАЄМО ПТИЦЮ ТА КОМБІКОРМ

Продаємо птицю: бройлер добовий та підрощений, добову м'ясоячку, каченята породи "Мулард", "Благоварка", "Башкірка"; гусенята породи "Легард Датський", індики "Біг-6". Кури-несучки дорослі та підростки.

Комбікорм для всіх видів птиці та тварин.
Діє безкоштовна доставка.

Тел.: 050 488 77 71, 067 634 83 34 (Наташа); 067 362 95 32, 066 408 77 76 (Люда); 067 119 53 13 (Віка); 075 408 77 71 (Ірина); 096 832 20 58, 099 627 88 55 (Світлана).

В Україні почали виробляти спеціальний потужний броньований квадроцикл для ЗСУ (на фото). Він розрахований на дві особи та має вантажопідйомність 336 кілограмів, а високо розташований радіатор та шноркель дають змогу форсувати водні перешкоди. За потреби квадроцикл ATC Nord 1000 можна оснастити розкладним багажником, розрахованим на перевезення поранених або боєприпасів.

Фото: inshe.tv.

На ATC Nord 1000 встановлено збільшений відкидний багажник, що забезпечує можливість перевезення пораненого, вантажів, боєприпасів.

Шок!

75-літній Богуслав Галицький у суді своєї вини не визнав і назвав справу наклепом.

Волинський тренер проводив спортивний масаж за допомогою... секс-іграшок

Луцький міськрайонний суд визнав винним колишнього тренера волейбольного клубу «Волинь-Університет», заслуженого тренера України 75-літнього Богуслава Галицького у сексуальному насильстві та розбещенні неповнолітніх вихованок. За скоєне йому призначили 7,5 років позбавлення волі

Дарина ШЕВЧУК

Як йдеться у вирокі від 11 травня, на момент вчинення злочинів Богуслав Галицький був директором обласної дитячо-юнацької спортивної школи в Луцьку та головним тренером жіночої команди

у приміщенні спортшколи, готелях під час виїзних турів чемпіонатів України та на тренувальних зборах за кордоном.

У липні 2022 року із заявами до правоохоронців звернулися п'ятеро постраждалих дівчат. Вони повідомили про домагання, примусові інтимні дотики та інші дії сексуального характеру з боку тренера.

Під час обшуків у приміщенні спортшколи та кабінеті Богуслава Галицького правоохоронці вилучили секс-іграшки та інші речові докази. На момент затримання обвинуваченому було 72 роки.

У суді Богуслав Галицький вини не визнав. Він заявив, що справа нібито пов'язана з конфліктом навколо волейбольного клубу та переходом спортсменок до іншої команди. За

одноразово торкався її інтимних частин тіла, а у разі відмови ставав агресивним та змінював ставлення. За словами дівчини, після одного з інцидентів вона разом з іншими вихованками повідомила про це дружині Богуслава Галицького, однак та закликала «довіряти

ЯКИЙ РАХУНОК?

Футбол. Українська Прем'єр-Ліга. Результати матчів 28-го туру: «Кудрівка» – «Рух Львів» – 2:1, «Шахтар» – «Оболонь» – 3:1, «Динамо» – «Колос» – 2:1, «ЛНЗ» – «Полтава» – 2:0, «Металіст 1925» – «Карпати» – 2:2, «Верес» – Кривбас» – 1:3, «Епіцентр» – «Полісся» – 3:2, «Олександрія» – «Зоря» – 1:2.

Результати матчів 29-го туру: «Зоря» – «Полісся» – 0:0, «Кудрівка» – «ЛНЗ» – 1:0, «Карпати» – «Верес» – 2:0, «Колос» – «Оболонь» – 0:2, «Кривбас» – «Шахтар» – 2:3, «Рух Львів» – «Олександрія» – 1:3, «Полтава» – «Динамо» – 0:2, «Металіст 1925» – «Епіцентр» – 1:1.

ТУРНІРНА ТАБЛИЦЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРЕМ'ЄР-ЛІГИ-2025/2026 ПІСЛЯ 29 ТУРУ:

№	Команда	І	В	Н	П	ЗП	О
1.	«Шахтар» (Донецьк)	29	22	6	1	71:20	72
2.	«ЛНЗ» (Черкаси)	29	17	6	6	38:17	57
3.	«Полісся» (Житомир)	29	17	5	7	49:21	56
4.	«Динамо» (Київ)	29	16	6	7	63:34	54
5.	«Металіст» (Харків)	29	12	12	5	35:19	48
6.	«Кривбас» (Кривий Ріг)	29	13	8	8	52:45	47
7.	«Колос» (Ковалівка)	29	12	10	7	29:25	46
8.	«Зоря» (Луганськ)	29	11	10	8	40:35	43
9.	«Карпати» (Львів)	29	10	11	8	39:29	41
10.	«Верес» (Рівне)	29	7	10	12	26:39	31
11.	«Оболонь» (Київ)	29	7	10	12	28:48	31
12.	«Епіцентр» (Кам'янець-Под.)	29	8	7	14	36:45	31
13.	«Кудрівка» (Кудрівка)	29	7	7	15	30:45	28
14.	«Рух Львів» (Львів)	29	6	3	20	20:49	21
15.	«Олександрія» (Олександрія)	29	3	7	19	23:57	16
16.	«Полтава» (Полтава)	29	2	6	21	23:74	12

У гонці бомбардирів із 12 забитими голами лідирують 20-річний форвард київського «Динамо» Матвій Пономаренко і нападник луганської «Зорі» 34-літній Пилип Будківський, котрий тричі реалізував пенальті.

«Волинь-Університет». За даними слідства, упродовж 2012–2022 років він систематично вчиняв сексуальне насильство щодо своїх вихованок, більшість з яких були неповнолітніми.

Слідчі встановили, що тренер використовував психологічний тиск, залякування та свій авторитет. Епізоди насильства, за матеріалами справи, відбувалися

словами обвинуваченого, конкурентам було простіше «забрати готовий клуб», аніж створювати новий. Екстренер стверджував, що проводив вихованкам лише спортивний масаж через відсутність у клубі професійного масажиста, а звинувачення назвав наклепом.

Водночас одна з потерпілих у суді розповіла, що під час масажів тренер не-

Новим головним тренером національної збірної України з футболу став Андреа Мальдера. Контракт із 55-річним італійцем розрахований на два роки з опцією пролонгації. Таким чином, вперше збірну України очолив іноземний тренер.

ФОТО: EUPHONIA

У ніч із 23-го на 24-е травня, у Гізі (третьому за чисельністю населення місті Єгипту) відбудеться грандіозне боксерське дійство, головною дійовою особою якого стане чемпіон світу в надважкій вазі за версіями WBA, WBC та IBF 39-літній Олександр Усик (24-0, 15 KO). Українець повернеться в ринг вперше

з липня 2025 року, а його суперником стане легендарний кікбоксер –

ФОТО: EPHONIA

37-річний голландець Ніко Верховен (66-10, 21 KO) на прізвисько «Король кікбоксингу». Бій між Усиком та Верховеном відбудеться за правилами боксу.

На кону стоять пояс WBC у надважкій вазі – це буде добровільний захист титулу українцем.

Чемпіонат Волині з футболу-2026. Матч 2-го туру: «Адреналін» U-19 (Луцьк) – ФК «Тростянець» (Тростянець) – 0:5. Поєдинок 3-го туру: ФК «Ковель» (Ковель) – ФК «Шахтар» (Нововолинськ) – 1:1. Трійка лідерів першості на ранок 20 травня: 1 місце – ФК «Тростянець» – 6 очок (2 матчі), 2 місце – ЛСТМ № 536 – 4 очки(2), 3-є місце – ФК «Шахтар» – 4 очки (3).

Українська тенісистка Еліна Світоліна (WTA 10) стала чемпіонкою престижного ґрунтового турніру WTA 1000 у Римі (Італія). У фіналі українка у трьох сетах переграла четверту ракетку світу Коко Гофф (США) – 6:4, 6:7 (3:7), 6:2. За цю перемогу Світоліна заробила 1 055 285 євро (що еквівалентно понад 1,2 мільйона доларів США або близько 51 мільйона гривень).

Увага, конкурс!

А ви знаєте, чому в деяких олівців – 6 граней?

Звертали увагу на це – чи ні? Виявляється, цьому є наукове пояснення

Грицько ГАРБУЗ

Але про це я розповім трохи пізніше. А спочатку нагадаю запитання, завдяки якому і ведучий інтелектуальної вікторини, і учасники, і навіть неучасники конкурсу, які читають ці рядки, стали трохи розумнішими. І тепер за філіжанкою кави чи бокалом пивця розповідатимуть друзям про таку особливість олівця-малювця.

«ВЕСНЯНИЙ ГРАНАТОБУЗ-2026»-3

Сьогодні ми заховали від вас один із улюблених предметів Грицька Гарбуза. Принаймні їх в його кабінеті і вдома є сотні.

А допоможе вам вийти на нього такий асоціативний ряд: «NASA»; «56 км»; «камінь»; «шість граней»; «дощ»; «покарання»; «глина»; «вітер»; «море»; ««фотограф»»; «вигорання», «ніж».

Що за тварина знаходиться у гранатобузі?

Тепер упізнали у запитанні ОЛІВЦЯ? Хто з наших учасників справився із завданням № 3, ви дізнаєтеся вже на фейсбук-сторінці Грицька Гарбуза, де ми будемо вказувати перелік усіх переможців і регулярно публікуватимемо турнірну таблицю (зайти на неї можна за цим QR-кодом):

А тепер – про відкриття, на яке мене й надихнуло це запитання. Виявляється, шестигранна форма олівця – це геніальний компроміс для зручності. Вона не дає йому скочуватися зі столу та падати на підлогу (на відміну від круглих олівців). Водночас шість граней створюють оптимальний хват для пальців, тому рука не втомлюється під час тривалого письма чи малювання.

Такий дизайн у XIX столітті запропонував німецький промисловець Лотар фон Фабер (засновник відомої компанії Faber-Castell), і з того часу він став світовим стандартом.

А перший дерев'яний олівець, схожий на сучасний, створили у 1560-х роках в Італії. Поштоухом до цього стало відкриття у 1564-му в англійському містечку Камберленд найбільшого у світі родовища чистого графіту.

До графіту художники (зокрема, Леонардо да Вінчі) малювали «срібними» та «свинцевими» олівцями – тонкими металевими дротами, які припаювали до ручок. Вони залишали блідий слід, а помилки неможливо було стерти.

Лише в 1560-их роках італійське подружжя Сімоніо та Ліндіана Бернакотті першими здогадалися помістити брудний і крихкий графіт у дерево.

Але чистий англійський графіт був дуже дорогим, тому французький учений Ніколя-Жак Конте у 1794–1795 роках винайшов технологію, яку використовують досі: він змішав порошок дешевого графіту з глиною та водою, а потім запік цю суміш у печі. Змінюючи пропорції глини, він навчився робити олівці різної твердості (так з'явилися знайомі нам маркування HB, 2B, 4H тощо).

Бачите, наскільки ви стали розумнішими, завдяки питанню про олівець, який, до речі, перед тим, як списатися, може намалювати лінію довжиною 56 кілометрів...

Перед тим, як оголосити нове завдання, нагадаю, що принцип нашої інтелектуальної вікторини нагадує «чорний ящик» із популярної гри «Шо? Де? Коли?»

Умови конкурсу такі: ви маєте відгадати, що чи кого заховав Грицько Гарбуз у нашому гранатобузі.

За кожну правильну відповідь отримуєте по 1 очку. Хто здобуде найбільше балів протягом 10 турів, той і стане чемпіоном конкурсу «Весняний гранатобуз-2026» та отримає грошовий приз від редакції у розрахунок: здобутий 1 бал = 100 гривень.

«ВЕСНЯНИЙ ГРАНАТОБУЗ-2026»-8

Друзі, сьогодні ми заховали від вас предмет, який точно є в кожного вдома. Бажаний він і на роботі. І, звісно, в закладах відпочинку.

А допоможе вам вийти на нього такий асоціативний ряд із речей, людей, тварин і літер: «Z», «знаменитий щит», «боязлива тварина», «державна таємниця», «друг № 1», «Василь Стус», «Архімед», «ліворуч = праворуч», «близюк», «ворог №1», «місце №2», «правдоруб», «зброя», «краса», «зброя проти зла», «потворність»...

Що за предмет знаходиться у гранатобузі?

Слово-відповідь треба надіслати до 29 травня (включно) тільки у вигляді повідомлення на номер: 066 133 86 88, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я, прізвище і регіон, який представляєте (наприклад: «Паляниця» (Валерій Залужний, Житомирщина)).

Приємних вам пошуків без повітряних тривоги!

■ Невигадана історія

Дощ для Іванка

Олена пішла до поліського мольфара рано-вранці, коли сонце тільки вилазило з-за лісу, а село ще не встигло розплющити очі

Зореслав СТОЖАР

Не тому, що боялася людей. Навпаки – вона вже давно перестала боятися людського ока. За ці місяці навчилася не плакати в магазині, коли продавчиня питала: «А ваш Іванко як там?». Навчилася усміхатися сусідкам, які стишували голос, щойно вона заходила у двір.

Навчилася спати з телефоном у руці й прокидатися від кожного шурхоту, ніби то не кіт на підвіконні, а повідомлення з того краю світу, де земля давно забула, як пахне спокій.

Вона йшла вранці, бо вранці легше просити. Уранці ще не встигнеш передумати.

Стежка до діда Пилипа вела повз городи, де земля вже потріскалася, хоч весна тільки-но мала братися за силу. Картопля не сходила. Морква мовчала в сухій грядці. Цибуля виглядала з землі тоненькими зеленими голочками – і ті ніби просили пити. Сади стояли в бруньках, але без радості: ніби дерева теж чекали, коли небо згадає про них.

Дід Пилип жив на краю села, за старою грушею, яку ще його батько садив. Люди називали його мольфаром, хоч сам він на це тільки кривився:

– Мольфари – то в книжках. А я, жіночко, просто довго живу. Через те й знаю більше, ніж треба.

Олена постукала у хвіртку. Не сильно. Так, як стукають до хати, де можуть спати старі кістки й старі молитви.

– Заходь, якщо з добром, – озвався з подвір'я хрипливатий голос.

Дід сидів на лавці біля хати й чистив маленьким ножиком торішнє яблуко – зморщене, жовтаве, з темною цяткою біля хвостика. Такі яблука навесні дістають із погребів не тому, що хочеться смакувати, а тому, що шкода викинути останнє, що пережило зиму.

– Дідусю Пилипе... – почала Олена й раптом відчула, що слова застрягли в горлі.

Вона стільки разів повторювала дорогою, що саме скаже. Складала речення, як складають рушники в скриню: обережно, рівно, щоб не пом'яти. А тепер стояла перед старим чоловіком у вицвілій сорочці й не могла вимовити найголовнішого.

Дід глянув на неї уважно.

– За Іванка прийшла?

Олена здригнулася.

– А ви звідки знаєте?

– У нас у селі всі жінки тепер ходять або по хліб, або за своїми хлопцями до Бога. А в тебе очі такі, що по хліб із ними не ходять.

Вона сіла на край лавки. Руки поклати на коліна – і сама побачила, які вони в неї чужі: зморені,

– Дідусю Пилипе, наша земля потерпить. Сьогодні дощ потрібніший там, де мій Іванко чекає дороги додому...

тонкі, з обручкою, що стала трохи завеликою.

– Дідусю Пилипе, викличте дощ.

Старий перестав чистити яблуко. Ніж завис у повітрі.

– Дощ?

– Так. Викличте дощ під Куп'янськом на Харківщині.

– Що??? – дідусь від здивування аж завмер. – Та я і в себе не можу викликати дощ, – потім глибоко вдихнув. – Бач, як усе погано сходить, жіночко. Картопля сидить у землі, як перелякана. Морква й буряки мовчать. Розсада на вікнах уже проситься в город, а город – сухий, як попіл. Криниця й та кашляє, коли відро опускаєш...

– Прошу вас!

Дід Пилип повільно поклав ніж біля себе.

– Під Куп'янськом?.. Ти, може, думаєш, що в мене тут не хата, а небесна канцелярія?

Вона не всміхнулася.

– Дідусю, уже в церкві тричі зверхували чин «Молебний спів у час бездошч'я». І я пророка Іллі просила... Скільки разів просила. Кажуть, він може зупинити дощ або викликати його. То я йому казала: «Святий Ілле, не для мене. Мені вже нічого не треба. Тільки туди. Тільки над ними. Хоч на годину...»

Дід мовчав.

У садку ледь ворухнулися молоді листочки, хоч вітру майже

не було. То так шелестить весна, коли їй соромно за свою бездошову тишу.

– Навіщо тобі дощ аж під Куп'янськом? – тихо спитав він, уже без усмішки.

Олена нарешті заплакала. Не голосно. Сльози просто пішли самі – без схлипів, без жіночого лементу, без права на слабкість. Вони котилися по обличчю, як роса, якої земля того ранку не дочекалася.

– Там мій Іванко вже три місяці «на нулі». Три місяці, дідусю... Він пише коротко: «живий», «не хвилюйся», «цілую». А я ж чую по тих словах, як йому тяжко. Обіцяли, що як буде сильний дощ, то російські дрони не зможуть літати. І тоді їх виведуть. На ротацію. Хоч на кілька днів. Хоч відспиться. Хоч голос його почую не пошепки.

Дід Пилип відвернувся.

Старі люди не люблять, коли при них плачуть молоді жінки. Не тому, що їм байдуже. А тому, що старість уже знає: є сльози, яким не подаси хустинку. Бо вони не з очей – вони з самого життя.

– А Іванко – це чоловік твій?

– Чоловік.

– Діти є?

– Донечка. Марічка. Чотири роки. Щовечора питає, чи тато вже переміг війну.

– А ти що кажеш?

Олена витерла щоку рукавом.

– Кажу, що тато дуже старається.

Дід Пилип кивнув. Потім підвівся важко, ніби вставав не з лавки, а з усіх своїх років. Пішов до хати й виніс стару полотняну торбинку, перев'язану червоною ниткою.

– Я тобі, Олено, скажу чесно. Дощу я не викликаю. Небом не команду. Бо той, хто думає, що командує небом, найчастіше не може дати ради власній душі.

Він розв'язав торбинку. Усередині були сухі трави: м'ята, звіробій, полин, ще щось гірке й пахуче.

– Але я знаю одне: коли мати, дружина чи дитина просить не для себе – світ це чує інакше.

– То що мені робити?

– Підеш до каплички. Не сама.

Поклич тих, у кого теж тось там. Хто під Куп'янськом, хто під Покровськом, хто біля Лиману, хто «десь, де не можна казати». Станете разом. Не кричіть. Не торгуйтеся з Богом. Просто попросіть. А це зілля кинете в глечик із водою і поставите біля ікони пророка Іллі.

– І все?

– Ні. Ще скажеш одну річ.

– Яку?

Дід Пилип довго дивився на сухе небо.

– Скажеш: «Господи, пошли дощ туди, де він сьогодні може стати дорогою додому».

Олена притисла торбинку до грудей так, ніби то була не трава, а останній лист від Іванка.

...До каплички люди почали сходитися надвечір.

Спершу прийшла баба Ганна, у якої син служив під Лиманом. Потім Марія з пошти – її племінник був десь на Харківщині. Потім сусід Степан, мовчазний чоловік із руками, потрісканими від роботи, бо його брат уже пів року не був удома. Потім прийшли ще жінки. І ще. Хтось приніс свічку. Хтось – маленьку іконку. Хтось – просто себе, бо більше не мав нічого, крім серця.

Потерпіть ще трохи. Сьогодні дощ був потрібніший там.

Діти стояли збоку й не дуже розуміли, чому дорослі такі тихі. Марічка тримала маму за спідницю й шепотіла:

– Мамо, ми татові дощик попросимо?

– Так, доню.

– А він під парасолькою буде?

Олена присіла перед нею.

– Ні, маленька. Але дощик його заховає.

Марічка серйозно кивнула, як кивають діти, коли дорослі нарешті кажуть щось зрозуміле.

Священника не було. Не встигли покликати. Та й, може, того вечора кожен сам був трохи священником – для свого болю, для своєї надії, для своєї молитви, яку не завжди можна прочитати з книжки.

Олена поставила біля ікони глечик із водою. Кинула туди трави діда Пилипа. Вода потемніла, запахла полином і м'ятою, Поліссям і дитинством, хатою після дощу, якого ще не було.

Люди стали навколішки.

І тоді вона сказала:

– Господи, пошли дощ туди, де він сьогодні може стати дорогою додому.

Ніхто не повторив уголос.

Але всі повторили всередині. Небо над селом лишалося порожнім. Жодної хмари. Жодного знаку. Тільки десь далеко глухо озвалася гроза – чи то за лісом, чи то в чийсь пам'яті.

...Олена повернулася додому пізно. Марічка заснула в неї на руках дорогою, притулившись щокією до плеча.

У хаті було душно. Олена відчинила двері й вийшла на поріг. За хатою лежало поле – сухе, потріскане, весняне. Там під землею чекало насіння, чекала картопля, чекало все, що мало б уже зеленіти.

Олена подивилася на ту мовчазну землю й подумала: «Потерпіть ще трохи. Сьогодні дощ був потрібніший там».

...На столі лежав телефон. Чорний, мов камінь. Вона поставила його біля подушки. Не спала.

Заплющувала очі – й бачила Іванка. Не таким, як на весільній фотографії, де він сміється і тримає її за руку так упевнено, ніби попереду сто років щастя. А таким, як у останньому відео: худішим, серйознішим, із втомленими очима, але все одно її Іванком. Тим самим, що колись ніс її через калюжу, бо вона була в білих туфлях. Тим самим, що казав: «Та що той дощ? Перечекаємо».

Тепер вона просила дощ, щоб перечекати війну.

О першій ночі за вікном було тихо.

О другий – теж.

О третій Олена встала, написала води й підійшла до вікна. Місяць висів над городами, байдужий і білий. Земля спала сухо, по-весняному холодно й тривожно, ніби й сама чекала, чи не почує вночі першої краплі.

– Святий Ілле, – прошепотіла вона, – ну хоч не для мене...

Потім сіла біля ліжка Марічки. Дівчинка спала, розкинувши руки, і щось усміхалася уві сні. Може, бачила тата. Може, дощ. Може, той світ, де всі повертаються додому до вечері.

Телефон засвітився о 4-й ранку.

Олена схопила його так різко, що мало не впустила.

Повідомлення було від Іванка. Вона спершу не змогла прочитати. Літери розпливлися. Витерла очі. Прочитала раз. Потім удруге. Потім притисла телефон до губ.

«Кохана, нас тільки що вивели. Кажуть, такого дощу тут не було вже років із п'ять. Відісплюсь – і наберу тебе...»

Олена не закричала.

Тільки опустила на підлогу біля дитячого ліжка й заплакала так тихо, щоб не розбудити доньку.

А над селом тим часом займався ранок. Весняний. Сухий. Без жодної краплі.

Та біля каплички у глечик з водою плавали трави – і пахли так, ніби десь далеко, під Куп'янськом, нарешті пішов дощ. ■

■ Судоку

ЗАПОВНІТЬ ПОРОЖНІ КЛІТКИ ТАК, ЩОБ В КОЖНОМУ РЯДКУ, СТОВПЧІКУ І КВАДРАТІ 3x3 БУЛИ ЦИФРИ ВІД 1 ДО 9 ПО ОДНОМУ РАЗУ.

		6	3	8			4	
		8		5	6	2		
7		9			2		6	
2	9	1	7	4	8			6
		3		2		4	8	
				3		9	2	7
	1			6	5			
8	5	7	1	9	4	6	3	2
9	4			7	3	8	1	

Відповіді на судоку за 13 травня.

6	4	9	7	5	2	1	8	3
7	3	8	9	4	1	2	5	6
5	1	2	3	6	8	9	4	7
8	6	1	5	7	4	3	9	2
9	2	5	1	3	6	4	7	8
3	7	4	8	2	9	5	6	1
2	8	7	4	1	5	6	3	9
1	5	3	6	9	7	8	2	4
4	9	6	2	8	3	7	1	5

■ Усміхніться!

– Куме, а чого це у вашого кабанчика замість однієї задньої ноги протез дерев'яний?

– Тю, куме, ви такі дурниці питаєте! Ну не вже я через якусь миску холодною буду цілу свиню різати?

– Дівчино, ваш чоловік знає, що ви тут зі мною на пляжі під од-

ним рушником лежите?

– Знає, звісно. Він мені сам сказав: «Знайди собі якогось дурня, нехай він тобі спину кремом маже, а я нарешті спокійно посплю на шезлонгу».

Зустрічаються дві подруги:

– Мій чоловік такий романтичний! Учора під вікном серенаду співав!

– Ого! А мій коханець ще романтичний – він учора під вікном три години на дереві сидів і вдавав, що він сова, поки мій чоловік на балконі пиво пив.

Дружина запитує чоловіка:

– Любий, а якби я пішла від тебе до іншого, ти б сильно плакав?

– Ой, сонечко, ну

навіщо ж плакати за людиною, яка нарешті знайшла того, хто готовий платити за її комуналку та косметику? Я б за нього мовчав!

– Зустрічаються дві білявки:

– Уявляєш, я вчора тест на вагітність здавала!

– Ого! І як, питання важкі були?

■ **Перевірено на собі**

Мамин вазон ожив і зацвів!

У маленькій ложці може бути велике диво для рослин. У цьому переконалася читачка «Волині» з Володимира

Тетяна ГЛЕВИЧ, читачка «Волині» з дитинства

Хочу поділитися з читачами «Волині» історією, яка змінила моє ставлення до підживлення рослин. Все почалося після читання статті «Посипали вазони – і вони ожили!», де йшлося про базальтне борошно – природну мінеральну добавку, отриману з подрібненої вулканічної породи, що дало успішний результат.

Прочитавши її – і я «загорілася» бажанням понад усе мати таку підживку. Скористалася телефоном, які надавала редакція. Познайомилася із підприємцем Вадимом Радіоновим. Через декілька днів відерце «Геодару» з базальтовим борошном уже красувалося у вітальній кімнаті на столі.

Тепер, побачивши результати на власні очі, не пишу відгук, а свідчу: це справжній «еліксир життя» для ґрунту.

Ми звикли щороку, хто може, а більшість – ні, вносити гній, витратити великі кошти, сили і час, або вносити різні добрива, але базальтне борошно – зовсім інше – це чиста енергія природного каменю, без жодної грами шкідливих домішок чи штучних добавок.

Спочатку я думала, як розділити на все борошно із відерця вагою всього 1,3 кг. Чайною ложкою внесла у маленькі вазони, на кін-

Фото: Тетяни ГЛЕВИЧ.

Ось бачите, які тепер живчики мої вазони!

« Те саме відбувається на городі: кущі агрусу, малини, грядка полуниці, часник та персики «вибухнули» ростом. »

А диво створило відерце з базальтовим борошном!

чик садової лопатки під персик, кущі агрусу, червоної порички (яку купила в магазині і яка п'ятий рік сидить така, як щойно посадила), полуницю, кущі троянди...

Минуло зо два тижні – і результат є! Поричка збільшилася і вперше буде мати плоди, полуниця рясно зацвіла і не вимерзла. А головним доказом

стали мої домашні фіалки. Під час пересадки, кущики розділила і так сталося, що більшість молодих розеток залишилися без коріння. Висадила у землю, вони звичайно почали пропадати... І тут, на щастя, вчасно з'явилося базальтне борошно, яке я підсипала у ґрунт. І через деякий час сталося диво: пропала тільки одна рослина. Кожна пішла в ріст, хоча фіалки – дуже вибагливі квіти.

А ще, мій найдорожчий вазон – пам'ять про маму, яка, як піде на базар, то не приходила без квітів. Знайома просила поділитися кущиком. Віддала кращу частину, а собі залишила слабеньку розетку. Звісно, переживала, що не приживеться, бо мами немає вже сім років... Після підсіпки «Геодару» вазон не просто ожив – незвичайне листя потягнулося до світла, розправилися, налилися силою і молоденька рослинка ще й зацвіла, а цвіт у нього простий, як у подорожника.

Те саме відбувається на городі: кущі агрусу, малини, грядка полуниці, часник та персики «вибухнули» ростом. Переконалася, що базальтне борошно не тільки годуватиме корінь, а й «лікує» саму землю.

Якщо ви хочете дати своїм рослинам силу, яка не виміється першим дощем, а залишиться з ними на роки – шукайте базальтне борошно. Я в цьому більш ніж переконалася.

М. Володимир. ■ P.S.: статтю «Посипали вазони – і вони ожили!» можна знайти, просканувавши цей QR-код:

■ **Що віщують зорі?**

Гороскоп на 25 – 31 травня

ОВЕН (21.03 – 20.04)

Тиждень вимагатиме швидких рішень, але не всі двері треба вибивати плечем. Іноді достатньо просто постукати. У коханні – менше впертості, більше живих емоцій. І якщо вам захочеться написати комусь «Ну і добре!» – перечитайте повідомлення ще раз. Бо зорі натякають: не все добре, що написано на емоціях. **Сприятливий день** – серeda, **несприятливий** – понеділок.

ТЕЛЕЦЬ (21.04 – 21.05)

Ваше бажання спокою цього тижня зіткнеться зі світом, який вирішив усе робити терміново. Не нервуйте. У стосунках – домашній затишок стане кращим за гучні слова. Якщо ж вам захочеться купити щось «для душі», то спершу хоча б подивіться на цітник. Душа потім теж дякуватиме. **Сприятливий день** – п'ятниця, **несприятливий** – вівторок.

БЛИЗНЮКИ (22.05 – 21.06)

Ваш тиждень – це розмови, зустрічі й несподівані новини. Але не всі новини потребують негайної реакції. У любові – не змушуйте людей вгадувати ваші думки. І не телефонуйте після дев'ятої вечора зі словами: «Я на хвилинку». Ви знаєте, як це закінчується. **Сприятливий день** – четвер, **несприятливий** – неділя.

РАК (22.06 – 22.07)

Тиждень вимагатиме більше уваги до себе. Не тягніть усе на своїх плечах. У стосунках – щирість спрацює краще, ніж мовчазна образа. І якщо вам знову захочеться «тільки прилягти на десять хвилин» – ставте будильник. Про всяк випадок. **Сприятливий день** – субота, **несприятливий** – серeda.

ЛЕВ (23.07 – 21.08)

Ви будете в центрі уваги навіть тоді, коли просто захочете тихенько пройти повз. Скористайтеся цим мудро. У коханні – менше пафосу, більше тепла. І якщо вам скажуть: «Ти щось підозріло добрий (-а)» – не лякайтеся. Це не діагноз. **Сприятливий день** – понеділок, **несприятливий** – четвер.

ДІВА (22.08 – 23.09)

Бажання все виправити й усіх урятувати трохи виснажить. Не беріться за весь світ одразу. У любові – не шукайте прихованих сенсів там, де людина просто написала: «Добраніч». Якщо конче захочеться генерального прибирання – не починайте о десятий вечора. Ви ж себе знаєте. **Сприятливий день**

– неділя, **несприятливий** – вівторок.

ТЕРЕЗИ (24.09 – 23.10)

Доведеться вибирати між тим, що легко, і тим, що правильно. Зорі натякають: серце цього разу не помиляється. У стосунках – говоріть прямо. Не погоджуйтеся цього тижня на все лише тому, що вам «незручно». Ваше «так» теж має вихідні. **Сприятливий день** – п'ятниця, **несприятливий** – понеділок.

СКОРПІОН (24.10 – 22.11)

Інтуїція цього тижня працюватиме краще за будь-які поради. Довіряйте їй. У любові – менше перевірок, більше довіри. Не заходьте випадково подивитися, хто там і що виставив у соцмережах. Нічого хорошого зорі там не побачили. **Сприятливий день** – вівторок, **несприятливий** – субота.

СТРІЛЕЦЬ (23.11 – 21.12)

Тиждень підкине нові ідеї й бажання кудись вирватися. Навіть якщо це буде просто поїздка за місто. У коханні – легкість творитиме дива. І не вірте словам: «Тут справ на п'ять хвилин». Це вже старий всесвітній обман. **Сприятливий день** – четвер, **несприятливий** – серeda.

КОЗОРІГ (22.12 – 20.01)

Час завершувати справи, які давно висять над вами, як хмара перед дощем. У стосунках – не все піддається логіці. Якщо вже захочете змін – почніть із малого. Наприклад, не відкладайте будильник п'ять разів поспіль. **Сприятливий день** – серeda, **несприятливий** – неділя.

ВОДОЛІЙ (21.01 – 18.02)

Тиждень принесе несподівану розмову або зустріч, яка змінить плани. У любові – не бійтеся дивувати. І не відповідайте миттєво на всі повідомлення. Але й не грайтеся у таємничість настільки, щоб вас почали шукати через знайомих. **Сприятливий день** – понеділок, **несприятливий** – п'ятниця.

РИБИ (19.02 – 20.03)

Ваша чутливість цього тижня буде як компас: головне – правильно ним користуватися. У любові – дрібнички скажуть більше за великі слова. Якщо вирішите почати нове життя – не починайте його в понеділок о 7:00 ранку. Зорі теж люблять реалістичні плани. **Сприятливий день** – вівторок, **несприятливий** – четвер. ■

■ **От сволота!**

Прикидався 16-річним підлітком, полюючи... на дітей

На Волині педофіл опинився за ґратами: вирок Луцького міськрайонного суду його засуджено до 9 років позбавлення волі

Наталка НЕКОЗ

Ювенальні прокурори Луцької окружної прокуратури Волинської області довели в суді вину 44-річного чоловіка, який через соціальні мережі займався розбещенням малолітніх.

Як інформує відділ інформаційної політики обласної

прокуратури, чоловік, створивши фейковий акаунт від імені 16-річного підлітка, входив у довіру до дітей. При цьому потерпілі, дівчатка віком 12 – 13 років, проживали не лише в Україні, а й за кордоном.

Під час спілкування, використовуючи психологічні маніпуляції, він вів із дівчатками розмови

на сексуальні теми та намагався схилити до розпусних дій і навіть особистих зустрічей.

Окрім потерпілих із України, чоловік переписувався з дитиною, яка проживає в Литві. Він надсилав дівчинці порнографічні матеріали, у тому числі власні інтимні фото.

У ході обшуків у мобільному телефоні обвинуваченого виявлено переписку з дівчиною, яка містить демонстрацію порнографічних зображень.

Ілюстрація: ukr.net.

Під час спілкування в мережі зловмисник надсилав порнографічні матеріали, у тому числі власні інтимні фото.

Чоловіка визнано винуватим у розбещенні малолітніх, виготовленні, зберіганні з метою розповсюдження та розповсюдженні продукції порнографічного характеру серед неповнолітніх, умисному одержанні доступу до

дитячої порнографії з використанням інформаційно-телекомунікаційних систем шляхом примушування малолітньої особи до участі у створенні дитячої порнографії (ч. 2 ст. 156, ч. 2, 3 ст. 301, ч. 4 ст. 301-1 КК України). Він перебуває під вартою. ■

ВОЛИНЬ

www.volyn.com.ua t.me/Volyn_ZMI
facebook.com/Volyn.ZMI

Головний редактор і відповідальний за випуск
ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович

Тижневик «Волинь». Ціна Договірна.
Набраний і звернений в комп'ютерному центрі ТзОВ «Газета «Волинь»
ЗАСНОВНИК: ТЗОВ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»
Місцезнаходження видавця:
43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13.
Поштова адреса за якою здійснюється редакційний контроль:
вул. Ковельська, буд. 2, м. Луцьк Волинської обл., 43016.

volyn.nova@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com
Заснована 27 вересня 1939 року.*

Телефони редакції:

78 07 70, 066 82 47 160, 096 77 31 037

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Головний бухгалтер
ВДОВИЧЕНКО
Тамара Федорівна
Політики
УЛІЦЬКИЙ
Василь Михайлович
Інформації
ВЛАШИНЕЦЬ
Лєся Степанівна

Інтернет-новин
НЕКОЗ Наталія Валеріївна
Передплатні і розповсюдження
КОСІНСЬКА Ольга Олександрівна
Спеціальні кореспонденти
ЛІСОВИЙ Ігор Сергійович
ІВАНЮК Раїса Іванівна
Літературний редактор
ЗАГАЙКО Катерина Євгенівна

ТзОВ «Газета «Волинь»
п/р UA83305299000026007000803281 K5
Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ
02471695 Друж офсетний.
Обсяг 4 друк. аркуші
Передплатний індекс: 30000
Ідентифікатор медіа: R30-02497,
рішення від 18.01.2024 № 142.
Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер»
м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.: (0352)
52-27-37. http://a-print.com.ua
Тираж випуску: 8060.
Замовлення № 771.

Редакція залишає за собою право літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку авторів. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нова» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видання заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою «+» друкуються на правах реклами.
За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе.
Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Газетний серіал

Баба Параска і баба Палажка з... Великої Груші

Або хроніки кохання з перцем по-волинському

Ілюстрація: volyn.com.ua / chatgpt.com.

– Мільон... Мільон і штирнадцять тисяч!

Продовження. Початок у «Волині» №№ 39–51 за 2025 рік, №№ 1–6, 10–19 за 2026 рік.

Остап ЧЕРЕШНЯ (у співпраці з Мурчиком-Копілотом)

СЕРІЯ № 30: «ДЕ У ВЕЛИКІЙ ГРУШІ ЗАКОПУЮТЬ ВЕЛИКІ ГРОШІ»

«МІЛІОН І ШТИРНАДЦЯТЬ ТИСЯЧ ІЗ НЕБА»

...У ту ніч нашим героєм у Великій Груші не спалося.

Ні Парасці. Ні Палажці. Ні Омеляну. Ні Левкові.

Навіть Мурчик не спав.

– Я не нервував, – пояснив кіт. – Я здійснював стратегічний нагляд за ковбасою і людською дурістю.

Гроші лежали на столі.

Товсті пакчи. Рівні. Тугі.

Як передвиборчі обіднянки – гладенькі зверху й підозрілі всередині.

– Рахуємо, – пошепки сказала Параска. – Вчотирьох! – одразу заявила Палажка. – Бо в нашому віці пам'ять уже така: почав із тисячі, а закінчив молодістю.

Сили. Параска рахувала вголос. Палажка – через окуляри.

Омелян – на пальцях. А Левко мовчки перерахував пакчи.

Мурчик сидів на шафі й дивився зверху, як ревізор людських гріхів.

«**Ти ніколи не здогадався б, що я там ховала від тебе самогон. Та й не пішов би туди, бо боїшся, що собаки фермера вкусять.**»

– Сто двадцять тисяч...
– Сто сорок...
– Двісті...
– Та ні! – раптом підскочила Параска. – Омеляне! Ти одну пакчу двічі рахував!
– Я не двічі рахував! Я перевіряв!
– Ага! Як ти грибні місяця перевіряєш: три

рази ходиш у той самий ліс!

Перерахували ще раз.

Потім ще. А потім уже рахували мовчки.

Так мовчать люди, коли бояться навіть дихнути біля великої суми.

Нарешті Омелян підняв голову.

Обличчя в нього було таке, ніби він побачив тариф на газ у пеклі.

– Мільон... Тиша.

– Що? – ледь чутно спитала Параска.

– Мільон...

– Дякую, – образився Омелян.

Мурчик важко зітхнув:

– **Висновок: після певної суми людина перестає думати. Вона тільки кліпає.**

ОПЕРАЦІЯ «БУРЯК»

– Закопати! – раптом прошепотіла Параска.

– Де? – одночасно.

І тут вона примружилась. Тим особливим поглядом, після якого у Великій Груші зазвичай або сварка, або історія.

– Під фермерськими буряками.

– Чого під буряками? – не зрозумів Омелян.

– Бо ти ніколи не здогадався б, що я там ховала від тебе самогон. Та й не пішов би туди, бо боїшся, що собаки фермера вкусять.

– А-а-а! Ось ти де маєш схованку!

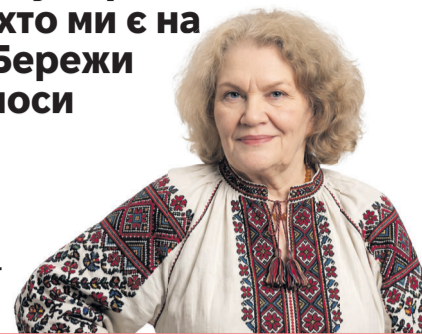
– Та я б ніколи її не здала, але ж не будемо у себе під вікном закопувати «мільон». Тим паче, що фермер хороші буряки вчора вибрав і поїхав із собаками на два дні на полювання.

Закінчення історії – на с. 12

Золоті слова

Фото: uk.wikipedia.org

Вдягнена зранку сорочка підіймає дух і нагадує, хто ми є на цій землі. [...] Бережи українське – носи вишиванку!

(Ліна КОСТЕНКО, 96 років, легендарна поетеса-шістдесятниця, письменниця, дисидентка, лауреатка Шевченківської премії).

2026	ТРАВЕНЬ
21 Четвер	Василь, Ілона, Кирило, Костянтин, Михайло, Олена, Федір, Ярослав, Касян, Агапій. День вишиванки. День культурного різноманіття в ім'я діалогу та розвитку. День чаю. ВОЗНЕСІННЯ ХРИСТОВЕ. ☀️ схід – 09:45, захід – 01:33. Зростаючий півмісяць. 5-й день. ☀️ схід – 05:22, захід – 21:09. Тривалість дня – 15:47. Тривалість ночі – 08:13.
22 П'ятниця	Василь, Володимир, Дмитро, Данило, Захар, Іван, Макар, Максим, Павло, Софія, Федір. 22.05. 1919 року в Києві в церкві св. Миколая відправили перше богослужіння українською мовою, через що цей день «неофіційно» став днем народження Української Автокефальної Православної Церкви. ☀️ схід – 11:11, захід – 01:59. Зростаючий півмісяць. 6-й день. ☀️ схід – 05:20, захід – 21:10. Тривалість дня – 15:50. Тривалість ночі – 08:10.
23 Субота	Андрій, Василь, Геннадій, Єфросинія, Костянтин, Леонтій, Марія, Михайло, Микита, Олександр, Панас, Роман, Федір, Паїсій. День Героїв. День морської піхоти України. ☀️ схід – 12:33, захід – 02:17. Перша чверть. 7-й день. ☀️ схід – 05:19, захід – 21:11. Тривалість дня – 15:52. Тривалість ночі – 08:08.
24 Неділя	Геннадій, Григорій, Іван, Микита, Степан, Семен, Сергій, Федір, Каленик, Мелетій, Сусанна. День слов'янської писемності і культури. Європейський день парків. ☀️ схід – 13:51, захід – 02:32. Зростаючий опуклий місяць. 8-й день. ☀️ схід – 05:18, захід – 21:13. Тривалість дня – 15:55. Тривалість ночі – 08:05.
25 Понеділок	Вікторія, Іван, Ігор, Інокентій, Макар, Федір, Феропонт, Ярополк. День філолога. День державної служби спеціального зв'язку і захисту інформації України. ☀️ схід – 15:05, захід – 02:44. Зростаючий опуклий місяць. 9-й день. ☀️ схід – 05:17, захід – 21:14. Тривалість дня – 15:57. Тривалість ночі – 08:03.
26 Вівторок	Андрій, Георгій, Іван, Ілона, Єгор, Карпо, Макар, Олена, Олександр, Юрій, Оверко. 26.05. 2014 року відбувся перший бій за Донецький аеропорт, українські війська вибили проросійських бойовиків з обох терміналів аеропорту. ☀️ схід – 16:18, захід – 02:56. Зростаючий опуклий місяць. 10-й день. ☀️ схід – 05:16, захід – 21:15. Тривалість дня – 15:59. Тривалість ночі – 08:01.
27 Серeda	Анастасія, Іван, Леонід, Петро, Купрін, Нил, Федора, Фотій, Феропонт. День Сил спеціальних операцій ЗСУ. ☀️ схід – 17:31, захід – 03:08. Зростаючий опуклий місяць. 11-й день. ☀️ схід – 05:15, захід – 21:16. Тривалість дня – 16:01. Тривалість ночі – 07:59.

Місячний і сонячний календарі склад Вадим ХОМІК, вчитель фізики та астрономії КЗЗО «Луцький ліцей №1 Луцької міської ради».

У травневому випуску іншого нашого видання – «Читанка для всіх» – неймовірні історії до сліз, вражаючі людські долі, корисні поради, крутезний комікс, а також Календар матчів Чемпіонату світу з футболу-2026. Запитуйте в листонош або точках продажу газет. А ще краще – передплатити!

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС «ЦІКАВОЇ ЧИТАНКИ»: 38036.

Прогноз погоди на Волині з 21 по 28 травня

Четвер 21 травня	П'ятниця 22 травня	Субота 23 травня	Неділя 24 травня	Понеділок 25 травня	Вівторок 26 травня	Серeda 27 травня	Четвер 28 травня
мін. +11° макс. +17°	мін. +12° макс. +17°	мін. +10° макс. +19°	мін. +11° макс. +22°	мін. +13° макс. +22°	мін. +13° макс. +22°	мін. +13° макс. +21°	мін. +12° макс. +21°

● **МАГНІТНІ БУРІ У ТРАВНІ**

Подбайте заздалегідь про ліки від тиску і головного болю. Відмовтеся від алкоголю, кофеїну, важкої та гострої їжі. Бережіть себе і своїх рідних!

- ☹️ Слабкі: 23, 30.
- 😞 Середні: 20, 27, 29.
- 😡 Сильні: 21, 22, 28.

Знаменитому олену Борису (на фото) з Рівненщини, який потрапив у ДТП, ветеринари терміново провели операцію. Тварині видалили ріг, який неправильно почав рости після аварії і загрожував оку, до якого залишався лише один міліметр. Хірургічне втручання пройшло успішно.

За Бориса переживає вся Україна!